

Zbiór Orzeczeń

WYROK TRYBUNAŁU (czwarta izba)

z dnia 16 marca 2023 r.*

Odwołanie – Dumping – Przywóz modułów fotowoltaicznych z krzemu krystalicznego i głównych komponentów (ogniw) pochodzących lub wysyłanych z Chin – Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) 2016/2146 w sprawie wycofania przyjęcia zobowiązania w odniesieniu do dwóch producentów eksportujących zgodnie z decyzją wykonawczą 2013/707/UE – Dopuszczalność skargi w pierwszej instancji – Artykuł 263 akapit czwarty TFUE – Kryterium bezpośredniego oddziaływania – Artykuł 277 TFUE – Zarzut niezgodności z prawem – Dopuszczalność – Interes prawny w zaskarżeniu aktów będących podstawą prawną zaskarżonego aktu – Rozporządzenie (UE) 2016/1036 – Artykuł 8 ust. 9 – Rozporządzenie (UE) 2016/1037 – Artykuł 13 ust. 9 – Skutki wycofania przez Komisję Europejską przyjęcia zobowiązania – Rozporządzenie wykonawcze (UE) nr 1238/2013 – Artykuł 3 – Rozporządzenie wykonawcze (UE) nr 1239/2013 – Artykuł 2 – Utrata korzyści ze zwolnienia z ceł – Rozporządzenie wykonawcze (UE) 2016/2146 – Artykuł 2 – Unieważnienie faktur w ramach zobowiązania – Wymagalność ceł z tytułu wszystkich odnośnych transakcji – Brak mocy wstecznej

W sprawach połączonych C-439/20 P i C-441/20 P

mających za przedmiot dwa odwołania, na podstawie art. 56 statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, wniesione odpowiednio w dniach 18 i 21 września 2020 r.,

Komisja Europejska, którą reprezentowali G. Luengo i T. Maxian Rusche, w charakterze pełnomocników,

wnosząca odwołanie w sprawie C-439/20 P,

w której pozostałymi uczestnikami postępowania były:

Jiangsu Seraphim Solar System Co. Ltd, z siedzibą w Changzhou (Chiny), którą reprezentowali początkowo P. Heeren, advocaat, Y. Melin i B. Vigneron, avocats, a następnie P. Heeren, advocaat, i Y. Melin, avocat,

strona skarżąca w pierwszej instancji,

Rada Unii Europejskiej, którą reprezentowała H. Marcos Fraile, w charakterze pełnomocnika, wspierana przez N. Tuominen, avocata,

interwenient w pierwszej instancji,

* Język postępowania: angielski.

oraz

Rada Unii Europejskiej, którą reprezentowała H. Marcos Fraile, w charakterze pełnomocnika, wspierana przez N. Tuominen, avocata,

strona skarżąca w sprawie C-441/20 P,

w której pozostałymi uczestnikami postępowania były:

Jiangsu Seraphim Solar System Co. Ltd, z siedzibą w Changzhou (Chiny), którą reprezentowali początkowo P. Heeren, advocaat, Y. Melin i B. Vigneron, avocats, a następnie P. Heeren, advocaat, i Y. Melin, avocat,

strona skarżąca w pierwszej instancji,

Komisja Europejska, którą reprezentowali G. Luengo i T. Maxian Rusche, w charakterze pełnomocników,

strona pozwana w pierwszej instancji,

TRYBUNAŁ (czwarta izba),

w składzie: C. Lycourgos, prezes izby, L.S. Rossi, J.-C. Bonichot, S. Rodin (sprawozdawca) i O. Spineanu-Matei, sędziowie,

rzecznik generalny: G. Pitruzzella,

sekretarz: M. Longar, administrator,

uwzględniając pisemny etap postępowania i po przeprowadzeniu rozprawy w dniu 6 kwietnia 2022 r.,

po zapoznaniu się z opinią rzecznika generalnego na posiedzeniu w dniu 14 lipca 2022 r.,

wydaje następujący

Wyrok

- 1 Komisja Europejska i Rada Unii Europejskiej (zwane dalej łącznie „instytucjami”) w swoich odwołaniach wnoszą o uchylenie wyroku Sądu Unii Europejskiej z dnia 8 lipca 2020 r., Jiangsu Seraphim Solar System/Komisja (T-110/17, zwanego dalej „zaskarżonym wyrokiem”, EU:T:2020:315), w którym Sąd stwierdził nieważność art. 2 rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) 2016/2146 z dnia 7 grudnia 2016 r. w sprawie wycofania przyjęcia zobowiązania w odniesieniu do dwóch producentów eksportujących zgodnie z decyzją wykonawczą 2013/707/UE potwierdzającą przyjęcie zobowiązania złożonego w związku z postępowaniem antydumpingowym i postępowaniem antysubsydyjnym dotyczącym przywozu modułów fotowoltaicznych z krzemu krystalicznego i głównych komponentów (tj. ogniw) pochodzących lub wysyłanych z Chińskiej Republiki Ludowej na okres obowiązywania środków ostatecznych (Dz.U. 2016, L 333, s. 4, zwanego dalej „spornym rozporządzeniem”) w zakresie, w jakim dotyczy Jiangsu Seraphim Solar System Co. Ltd (zwanej dalej „Jiangsu Seraphim”).

Ramy prawne

Podstawowe rozporządzenie antydumpingowe

- 2 W chwili nałożenia odnośnych ceł antydumpingowych przepisy regulujące przyjęcie środków antydumpingowych przez Unię Europejską były zawarte w rozporządzeniu Rady (WE) nr 1225/2009 z dnia 30 listopada 2009 r. w sprawie ochrony przed przywozem produktów po cenach dumpingowych z krajów niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej (Dz.U. 2009, L 343, s. 51; sprostowania: Dz.U. 2010, L 7, s. 22; Dz.U. 2016, L 44, s. 20).
- 3 Zgodnie z jego art. 23 rozporządzenie to uchyliło rozporządzenie Rady (WE) nr 384/96 z dnia 22 grudnia 1995 r. w sprawie ochrony przed dumpingowym przywozem z krajów niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej (Dz.U. 1996, L 56, s. 1), zmienione między innymi rozporządzeniem Rady (WE) nr 461/2004 z dnia 8 marca 2004 r. (Dz.U. 2004, L 77, s. 12).
- 4 Motywy 18 i 19 rozporządzenia nr 461/2004 miały następujące brzmienie:
 - „(18) Artykuł 8 ust. 9 [rozporządzenia nr 384/96] stanowi, między innymi, że w przypadku wycofania zobowiązania przez dowolną ze stron, nakłada się ostateczne cło, zgodnie z art. 9, na podstawie faktów ustalonych w kontekście dochodzenia, które doprowadziły do powstania zobowiązania. Postanowienie to prowadziło do czasochłonnej podwójnej procedury składającej się zarówno z decyzji Komisji o wycofaniu akceptacji zobowiązania oraz rozporządzenia Rady ponownie nakładającego cło. Biorąc pod uwagę, że postanowienie to nie pozostawia Radzie jakiegokolwiek uznaniowości w odniesieniu do wprowadzenia cła, jakie ma zostać nałożone w następstwie naruszenia lub wycofania zobowiązania lub w jego wysokości, uważa się za stosowną zmianę postanowień art. 8 ust. 1, ust. 5 i ust. 9, aby wyjaśnić zakres odpowiedzialności Komisji i umożliwić dokonywanie wycofania zobowiązania i nakładanie cła w jednym akcie prawnym. Konieczne jest także zapewnienie, aby procedura wycofania kończyła się zazwyczaj w terminie sześciu miesięcy, jednak w żadnym przypadku w terminie dłuższym niż dziewięć miesięcy, aby zapewnić prawidłową egzekucję obowiązujących środków.
 - (19) Motyw 18 ma odpowiednie zastosowanie do zobowiązań na podstawie art. 13 [rozporządzenia Rady (WE) nr 2026/97 z dnia 6 października 1997 r. w sprawie ochrony przed przywozem towarów subsydiowanych z krajów niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej (Dz.U. 1997, L 288, s. 1), zmienionego rozporządzeniem Rady (WE) nr 1973/2002 z dnia 5 listopada 2002 r. (Dz.U. 2002, L 305, s. 4)]”.
- 5 W dniu wydania spornego rozporządzenia przyjęcie środków antydumpingowych przez Unię było regulowane rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/1036 z dnia 8 czerwca 2016 r. w sprawie ochrony przed przywozem produktów po cenach dumpingowych z krajów niebędących członkami Unii Europejskiej (Dz.U. 2016, L 176, s. 21, zwanym dalej „podstawowym rozporządzeniem antydumpingowym”). Zgodnie z jego art. 24 akapit pierwszy podstawowe rozporządzenie antydumpingowe uchyliło rozporządzenie nr 1225/2009. Na mocy jego art. 25 podstawowe rozporządzenie antydumpingowe weszło w życie w dniu 20 lipca 2016 r.

6 Artykuł 8 podstawowego rozporządzenia antydumpingowego, zatytułowany „Zobowiązania cenowe”, stanowił:

„1. Pod warunkiem tymczasowego stwierdzenia dumpingu i szkody, Komisja może, zgodnie z procedurą doradczą, o której mowa w art. 15 ust. 2, przyjąć złożoną przez eksportera ofertę zadowalającego, dobrowolnego zobowiązania do zmiany cen lub zaprzestania wywozu na dany obszar po cenach dumpingowych, jeżeli uzna, że szkodliwe efekty dumpingu zostaną usunięte.

W takim przypadku oraz tak długo, jak zobowiązania takie są obowiązujące, odpowiednio, tymczasowe cła nałożone przez Komisję zgodnie z art. 7 ust. 1 lub ostateczne cła nałożone zgodnie z art. 9 ust. 4 nie mają zastosowania do odnośnego przywozu przedmiotowych towarów wytwarzanych przez przedsiębiorstwa, o których mowa w decyzji Komisji o przyjęciu zobowiązań, wraz z późniejszymi zmianami.

Podwyżki cen wynikające ze zobowiązań nie mogą być wyższe od niezbędnych do wyeliminowania marginesu dumpingu, natomiast powinny być niższe od marginesu dumpingu, jeżeli spowodują usunięcie szkody dla przemysłu Unii.

[...]

9. W przypadku naruszenia lub wycofania zobowiązania przez dowolną ze stron, lub w przypadku wycofania przyjęcia tego zobowiązania przez Komisję, przyjęcie zobowiązania zostaje wycofane odpowiednio w drodze decyzji Komisji albo rozporządzenia Komisji, a tymczasowe cło nałożone przez Komisję zgodnie z art. 7 lub ostateczne cło nałożone zgodnie z art. 9 ust. 4 stosuje się automatycznie, przy zapewnieniu, aby zainteresowany eksporter, z wyjątkiem przypadku, gdy eksporter ten wycofał zobowiązanie, miał możliwość wypowiedzenia się. Gdy Komisja postanawia wycofać zobowiązanie, informuje o tym państwa członkowskie.

Każda zainteresowana strona albo państwo członkowskie może przedstawić informację zawierającą dostateczny dowód naruszenia zobowiązania. Późniejszej oceny, czy nastąpiło naruszenie zobowiązania, dokonuje się zazwyczaj w terminie sześciu miesięcy, jednak nie później niż w ciągu dziewięciu miesięcy od należycie uzasadnionego wniosku.

Komisja może wnioskować o pomoc do organów państw członkowskich właściwych do monitorowania zobowiązań.

10. Cło tymczasowe może zostać nałożone, stosownie do art. 7, w oparciu o najlepsze posiadane informacje, w przypadku uzasadnionego podejrzenia naruszenia zobowiązania lub w przypadku naruszenia lub wycofania zobowiązania, jeżeli postępowanie, które doprowadziło do zobowiązania, nie zostało zakończone”.

7 Artykuł 10 tego rozporządzenia, zatytułowany „Moc wsteczna”, stanowił w ust. 5:

„W przypadkach naruszenia lub wycofania zobowiązania cło ostateczne może być pobrane od produktów wprowadzonych do wolnego obrotu nie później niż 90 dni przed zastosowaniem środków tymczasowych, pod warunkiem że przywóz ten został zarejestrowany zgodnie z art. 14 ust. 5 i takie wsteczne traktowanie nie dotyczy przywozu produktów dokonanego przed naruszeniem lub wycofaniem zobowiązania”.

- 8 Artykuł 14 wspomnianego rozporządzenia, zatytułowany „Przepisy ogólne”, przewidywał w ust. 1: „Tymczasowe lub ostateczne cła antydumpingowe nakłada się w drodze rozporządzenia, a pobiera je państwo członkowskie w formie i wysokości, a także zgodnie z innymi kryteriami ustanowionymi w rozporządzeniu nakładającym te cła. Cła te pobiera się niezależnie od ceł, podatków i innych opłat zwykle nakładanych na przywóz.
[...].”

Podstawowe rozporządzenie antysubsydjne

- 9 W dniu nałożenia odnośnych ceł wyrównawczych przepisy regulujące przyjmowanie środków antysubsydjnych przez Unię były zawarte w rozporządzeniu Rady (WE) nr 597/2009 z dnia 11 czerwca 2009 r. w sprawie ochrony przed przywozem towarów subsydiowanych z krajów niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej (Dz.U. 2009, L 188, s. 93).
- 10 Zgodnie z jego art. 34 rozporządzenie to uchyliło rozporządzenie nr 2026/97, które zostało zmienione w szczególności rozporządzeniem nr 461/2004.
- 11 W dniu wydania spornego rozporządzenia przyjęcie środków antysubsydjnych przez Unię było regulowane rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/1037 z dnia 8 czerwca 2016 r. w sprawie ochrony przed przywozem towarów subsydiowanych z krajów niebędących członkami Unii Europejskiej (Dz.U. 2016, L 176, s. 55, zwanym dalej „podstawowym rozporządzeniem antysubsydjnym”). Zgodnie z jego art. 35 podstawowe rozporządzenie antysubsydjne uchyliło rozporządzenie nr 597/2009. Na mocy jego art. 36 podstawowe rozporządzenie antysubsydjne weszło w życie w dniu 20 lipca 2016 r.
- 12 Podstawowe rozporządzenie antysubsydjne zawiera przepisy dotyczące zobowiązań i mocy wstecznej, które zostały sformułowane w sposób zasadniczo identyczny jak odpowiednie przepisy podstawowego rozporządzenia antydumpingowego.
- 13 Tak więc w szczególności art. 13 ust. 1 akapit drugi, art. 13 ust. 9 i 10, art. 16 ust. 5 oraz art. 24 ust. 1 podstawowego rozporządzenia antysubsydjnego odpowiadają zasadniczo odpowiednio art. 8 ust. 1 akapit drugi, art. 8 ust. 9 i 10, art. 10 ust. 5 i art. 14 ust. 1 podstawowego rozporządzenia antydumpingowego.
- 14 Ponadto w zakresie, w jakim odpowiednie przepisy podstawowego rozporządzenia antydumpingowego i antysubsydjnego (zwanymi dalej łącznie „rozporządzeniami podstawowymi”) są zasadniczo identyczne odpowiednio z przepisami rozporządzenia nr 1225/2009 i rozporządzenia nr 597/2009, do celów badania odwołań, podobnie jak czynił to Sąd w zaskarżonym wyroku, Trybunał będzie odnosił się do rozporządzeń podstawowych, chyba że rozporządzenia nr 1225/2009 i 597/2009 różnią się od nich lub gdy będzie wymagać tego kontekst.

Rozporządzenie wykonawcze (UE) nr 1238/2013

- 15 Artykuł 3 ust. 2 rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 1238/2013 z dnia 2 grudnia 2013 r. nakładającego ostateczne cło antydumpingowe oraz stanowiącego o ostatecznym poborze cła tymczasowego nałożonego na przywóz modułów fotowoltaicznych z krzemu krystalicznego i głównych komponentów (tj. ogniw) pochodzących lub wysyłanych z Chińskiej Republiki Ludowej (Dz.U. 2013, L 325, s. 1) przewiduje:

„Dług celny powstaje w chwili przyjęcia zgłoszenia o dopuszczenie do swobodnego obrotu:

- a) zawsze, gdy w odniesieniu do przywozu określonego w ust. 1 zostanie ustalone, że nie jest spełniony co najmniej jeden warunek wymieniony w tym ustępie; lub
- b) gdy Komisja wycofa swoją zgodę na zobowiązanie, zgodnie z art. 8 ust. 9 rozporządzenia [nr 1225/2009], rozporządzeniem lub decyzją, które(-a) odnosi się do konkretnych transakcji, oraz gdy Komisja stwierdzi, że odpowiednie faktury w ramach zobowiązania są nieważne”.

Rozporządzenie wykonawcze (UE) nr 1239/2013

- 16 Artykuł 2 ust. 2 rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 1239/2013 z dnia 2 grudnia 2013 r. nakładającego ostateczne cło wyrównawcze na przywóz modułów fotowoltaicznych z krzemu krystalicznego i głównych komponentów (tj. ogniw) pochodzących lub wysyłanych z Chińskiej Republiki Ludowej (Dz.U. 2013, L 325, s. 66) przewiduje:

„Dług celny powstaje w chwili przyjęcia zgłoszenia o dopuszczenie do swobodnego obrotu:

- a) zawsze, gdy w odniesieniu do przywozu określonego w ust. 1 zostanie ustalone, że nie jest spełniony co najmniej jeden warunek wymieniony w tym ustępie; lub
- b) gdy Komisja wycofa swoją zgodę na zobowiązanie, zgodnie z art. 13 ust. 9 rozporządzenia [nr 597/2009], rozporządzeniem lub decyzją, które(-a) odnosi się do konkretnych transakcji, oraz gdy Komisja stwierdzi, że odpowiednie faktury w ramach zobowiązania są nieważne”.

Okoliczności powstania sporu

- 17 Okoliczności powstania sporu zostały przedstawione w pkt 1–12 zaskarżonego wyroku w następujący sposób:

„1 [Jiangsu Seraphim] produkuje moduły fotowoltaiczne z krzemu krystalicznego [w Chinach] i eksportuje je do Unii Europejskiej.

2 W dniu 4 czerwca 2013 r. Komisja [...] przyjęła rozporządzenie (UE) nr 513/2013 nakładające tymczasowe cło antydumpingowe na przywóz modułów fotowoltaicznych z krzemu krystalicznego i głównych komponentów (tj. ogniw i płytek) pochodzących lub wysyłanych z Chińskiej Republiki Ludowej i zmieniające rozporządzenie (UE) nr 182/2013 poddające rejestracji przywóz tych produktów pochodzących lub wysyłanych z Chińskiej Republiki Ludowej (Dz.U. 2013, L 152, s. 5).

- 3 Decyzją 2013/423/UE z dnia 2 sierpnia 2013 r. przyjmującą zobowiązanie złożone w związku z postępowaniem antydumpingowym dotyczącym przywozu modułów fotowoltaicznych z krzemu krystalicznego i głównych komponentów (tj. ogniwi i płytek) pochodzących lub wysyłanych z Chińskiej Republiki Ludowej (Dz.U. 2013, L 209, s. 26) Komisja przyjęła zobowiązanie cenowe (zwane dalej »zobowiązaniem«) złożone przez chińską izbę gospodarczą ds. przywozu i wywozu maszyn i produktów elektronicznych (zwaną dalej »CCCME«) w imieniu [Jiangsu Seraphim] i kilku innych producentów eksportujących.
- 4 W dniu 2 grudnia 2013 r. Rada [...] przyjęła [...] rozporządzenie wykonawcze [nr 1238/2013].
- 5 W dniu 2 grudnia 2013 r. Rada przyjęła [...] rozporządzenie wykonawcze [nr 1239/2013].
- 6 Artykuł 3 ust. 2 rozporządzenia wykonawczego nr 1238/2013 i art. 2 ust. 2 rozporządzenia wykonawczego nr 1239/2013 przewidują, używając takich samych sformułowań, że Komisja może zidentyfikować transakcje, dla których »dług celny powstaje w chwili przyjęcia zgłoszenia o dopuszczenie do swobodnego obrotu« w sytuacjach, w których przyjęcie zobowiązania cenowego zostaje wycofane.
- 7 Decyzją wykonawczą 2013/707/UE z dnia 4 grudnia 2013 r. potwierdzającą przyjęcie zobowiązania złożonego w związku z postępowaniem antydumpingowym i postępowaniem antysubsydyjnym dotyczącym przywozu modułów fotowoltaicznych z krzemu krystalicznego i głównych komponentów (tj. ogniwi) pochodzących lub wysyłanych z Chińskiej Republiki Ludowej na okres obowiązywania środków ostatecznych (Dz.U. 2013, L 325, s. 214) Komisja potwierdziła przyjęcie zobowiązania, zmienionego na wniosek CCCME, na rzecz chińskich producentów eksportujących. W dniu 10 września 2014 r. Komisja przyjęła decyzję wykonawczą 2014/657/UE przyjmującą wniosek złożony przez grupę producentów eksportujących wraz z CCCME w sprawie wyjaśnień dotyczących realizacji zobowiązania, o którym mowa w decyzji wykonawczej 2013/707 (Dz.U. 2014, L 270, s. 6).
- 8 Całkowita stawka celna ad valorem mająca zastosowanie do przywozu ogniwi i modułów fotowoltaicznych pochodzących z Chin dla współpracujących spółek nieobjętych próbą, które zostały wymienione w załączniku I do rozporządzenia wykonawczego nr 1238/2013 i w załączniku 1 do rozporządzenia wykonawczego nr 1239/2013 wynosi 47,7 %. Odpowiada ona cłu antydumpingowemu w wysokości 41,3 % (art. 1 ust. 2 rozporządzenia wykonawczego nr 1238/2013), do którego dodaje się cło wyrównawcze w wysokości 6,4 % (art. 1 ust. 2 rozporządzenia wykonawczego nr 1239/2013). Przywóz, wobec którego przyjęto zobowiązania i który jest objęty decyzją wykonawczą 2013/707, jest zwolniony z tych ceł na podstawie art. 3 ust. 1 rozporządzenia wykonawczego nr 1238/2013 i art. 2 ust. 1 rozporządzenia wykonawczego nr 1239/2013.
- 9 Pismem z dnia 11 października 2016 r. Komisja poinformowała [Jiangsu Seraphim], że zamierza wycofać wobec niej przyjęcie zobowiązania, wskazując podstawowe ustalenia i względy, na których się oparła. Do pisma tego załączono ogólne sprawozdanie informacyjne i szczególne sprawozdanie dotyczące [Jiangsu Seraphim].
- 10 W szczególnym sprawozdaniu dotyczącym [Jiangsu Seraphim] Komisja wskazała, że zamierza wycofać przyjęcie zobowiązania, oraz w tytule 4 »Unieważnienie faktur w ramach zobowiązania« poinformowała [Jiangsu Seraphim], że zamierza, po pierwsze, unieważnić faktury w ramach zobowiązania towarzyszące sprzedaży na rzecz importera i, po drugie,

nakazać organom celnym odzyskanie długu celnego w przypadku nieprzedstawienia przez [Jiangsu Seraphim] ważnych faktur w ramach zobowiązania w chwili przyjęcia zgłoszenia do procedury dopuszczenia do swobodnego obrotu towarów.

11 Pismem z dnia 28 października 2016 r. [Jiangsu Seraphim] przedstawiła uwagi dotyczące sporządzonych przez Komisję ogólnego sprawozdania informacyjnego oraz sprawozdania, które się do niej odnosi. Wyjaśniała w istocie, że Komisja nie jest uprawniona do unieważnienia faktur ani do nakazania organom celnym poboru ceł, tak jak gdyby żadna faktura w ramach zobowiązania nie została przedstawiona. Zdaniem [Jiangsu Seraphim] oznaczałoby to w rzeczywistości nadanie mocy wstecznej wycofaniu zobowiązania.

[...]”.

Sporne rozporządzenie

18 Komisja potwierdziła swoje stanowisko w spornym rozporządzeniu, które zostało przyjęte na podstawie art. 8 podstawowego rozporządzenia antydumpingowego i art. 13 podstawowego rozporządzenia antysubsydyjnego. W art. 1 spornego rozporządzenia Komisja wycofała przyjęcie zobowiązania cenowego, w szczególności w odniesieniu do Jiangsu Seraphim (zwanego dalej „odnośnym zobowiązaniem”).

19 Artykuł 2 spornego rozporządzenia przewiduje:

„1. Faktury w ramach zobowiązania wymienione w załączniku I do niniejszego rozporządzenia uznaje się za nieważne.

2. Pobiera się cła antydumpingowe i wyrównawcze należne w chwili przyjęcia zgłoszenia celnego dotyczącego dopuszczenia do swobodnego obrotu zgodnie z art. 3 ust. 2 lit. b) rozporządzenia wykonawczego (UE) nr 1238/2013 i art. 2 ust. 2 lit. b) rozporządzenia wykonawczego (UE) nr 1239/2013”.

Postępowanie przed Sądem i zaskarżony wyrok

20 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 18 lutego 2017 r. Jiangsu Seraphim wniosła skargę o stwierdzenie nieważności art. 2 spornego rozporządzenia. W skardze tej podniosła on jeden zarzut, zgodnie z którym, spornym rozporządzeniem Komisja naruszyła art. 8 ust. 1, 9 i 10 oraz art. 10 ust. 5 podstawowego rozporządzenia antydumpingowego, art. 13 ust. 1, 9 i 10 oraz art. 16 ust. 5 podstawowego rozporządzenia antysubsydyjnego, przy czym skarżąca w pierwszej instancji podniosła, że instytucja ta unieważniła faktury w ramach zobowiązania, a następnie nakazała krajowym organom celnym pobranie ceł tak, jakby żadna faktura w ramach zobowiązania nie została wystawiona i przekazana tym organom celnym w chwili dopuszczenia towarów do swobodnego obrotu.

21 W skardze tej Jiangsu Seraphim podniosła ponadto zarzut niezgodności z prawem w odniesieniu do art. 3 ust. 2 rozporządzenia wykonawczego nr 1238/2013 i art. 2 ust. 2 rozporządzenia wykonawczego nr 1239/2013, oparty na podnoszonym naruszeniu art. 8 i art. 10 ust. 5 rozporządzenia nr 1225/2009, a także art. 13 i art. 16 ust. 5 rozporządzenia nr 597/2009, w brzmieniu, w jakim przepisy te miały zastosowanie w chwili przyjęcia rozporządzeń wykonawczych nr 1238/2013 i 1239/2013.

- 22 W tym względzie Sąd w pkt 27 zaskarżanego wyroku orzekł przede wszystkim, że przedmiotem skargi była zgodność z prawem unieważnienia faktur w ramach zobowiązania Jiangsu Seraphim oraz wynikające z tego skutki, w szczególności w odniesieniu do odzyskania należnych ceł antydumpingowych i wyrównawczych, a nie kwestia, czy Komisja zgodnie z prawem wycofała przyjęcie przez nią odnośnego zobowiązania.
- 23 Orzekając następnie w pierwszej kolejności w pkt 28–49 zaskarżonego wyroku w przedmiocie zarzutu niedopuszczalności podniesionego przez Komisję, popieraną przez Radę, i opartego na niedopuszczalności wniesionej do niego skargi, Sąd uznał, że art. 2 spornego rozporządzenia dotyczył bezpośrednio i indywidualnie Jiangsu Seraphim w rozumieniu art. 263 akapit czwarty TFUE i że miała ona ponadto interes prawny w tym zakresie.
- 24 Sąd stwierdził zatem, że skarga ta jest dopuszczalna.
- 25 W drugiej kolejności Sąd orzekł w pkt 50–64 zaskarżonego wyroku w kwestii dopuszczalności zarzutu niezgodności z prawem, podniesionego przez Jiangsu Seraphim w odniesieniu do art. 3 ust. 2 rozporządzenia wykonawczego nr 1238/2013 i art. 2 ust. 2 rozporządzenia wykonawczego nr 1239/2013.
- 26 W tym względzie, stwierdzając w szczególności, że nie można było uznać, iż Jiangsu Seraphim miała prawo w rozumieniu orzecznictwa wynikającego z wyroku z dnia 9 marca 1994 r., TWD Textilwerke Deggendorf (C-188/92, EU:C:1994:90), zakwestionować te przepisy na podstawie art. 263 TFUE, bezpośrednio po ich przyjęciu, Sąd orzekł, że nic nie stało na przeszkodzie temu, aby skarżąca podniosła zarzut niezgodności z prawem w odniesieniu do tychże przepisów w ramach wniesionej do niego skargi.
- 27 W trzeciej kolejności Sąd w pkt 65–152 zaskarżonego wyroku zbadał zasadność jedyne go zarzutu podniesionego w tej skardze.
- 28 W tym zakresie Sąd w pkt 130 zaskarżonego wyroku stwierdził przede wszystkim, że kwestia podniesiona w niniejszej sprawie, a mianowicie nałożenie w czasie ceł antydumpingowych i ceł wyrównawczych, które byłyby należne w przypadku braku zobowiązania, które to zobowiązanie w międzyczasie zostało naruszone lub wycofane, powinna być zbadana w świetle wyraźnych przepisów art. 8 ust. 10 i art. 10 ust. 5 podstawowego rozporządzenia antydumpingowego oraz art. 13 ust. 10 i art. 16 ust. 5 podstawowego rozporządzenia antysubsydyjnego.
- 29 Sąd w pkt 137 i 138 zaskarżonego wyroku wykluczył następnie proponowaną przez instytucje wykładnię, zgodnie z którą z przepisów tych wynika, w ramach powierzonego im wykonania rozporządzeń podstawowych, uprawnienie tych instytucji w zakresie wymagania – w związku z korzystaniem z tego uprawnienia wykonawczego – zapłaty od zainteresowanych przedsiębiorstw wszystkich ceł należnych z tytułu transakcji objętych fakturami w ramach zobowiązania, które to faktury w międzyczasie zostały unieważnione.
- 30 Uznawszy wreszcie w pkt 139–151 zaskarżonego wyroku, że żaden inny argument powołany przez instytucje nie mógł wpłynąć na zmianę tego wniosku, Sąd w pkt 152 tego wyroku stwierdził, że rozporządzenia podstawowe nie mogą stanowić wystarczających podstaw prawnych dla przyjęcia przepisów, w odniesieniu do których podniesiono niezgodność z prawem.

- 31 W czwartej kolejności, w celu zbadania, czy pomimo takiego braku wystarczających podstaw prawnych w rozporządzeniach podstawowych art. 3 ust. 2 rozporządzenia wykonawczego nr 1238/2013 i art. 2 ust. 2 rozporządzenia wykonawczego nr 1239/2013 mogłyby stanowić podstawę prawną spornego rozporządzenia, w pkt 154–157 zaskarżonego wyroku Sąd orzekł w przedmiocie zarzutu niezgodności z prawem, który Jiangsu Seraphim podniosła w odniesieniu do tych przepisów.
- 32 Z powodów analogicznych do tych przedstawionych w ramach badania jedyne zarzutu podniesionego w ramach wniesionej do niego skargi, dotyczącego ogólnej systematyki rozporządzeń podstawowych, Sąd uwzględnił ten zarzut niezgodności z prawem i w rezultacie w pkt 158 zaskarżonego wyroku stwierdził, że rzezone przepisy nie mają zastosowania w niniejszej sprawie.
- 33 W związku z tym w pkt 160 tego wyroku Sąd uwzględnił jedyny zarzut podniesiony we wniesionej do niego skardze i w rezultacie stwierdził nieważność art. 2 spornego rozporządzenia.

Postępowanie przed Trybunałem i żądania stron w postępowaniach odwoławczych

- 34 W odwołaniu w sprawie C-439/20 P Komisja, popierana przez Radę, wnosi do Trybunału o:
- uchylenie zaskarżonego wyroku;
 - odrzucenie skargi w pierwszej instancji jako niedopuszczalnej;
 - tytułem żądania ewentualnego, oddalenie skargi w pierwszej instancji jako bezzasadnej oraz
 - obciążenie Jiangsu Seraphim kosztami postępowania.
- 35 W odwołaniu w sprawie C-441/20 P Rada, popierana przez Komisję, wnosi do Trybunału o:
- uchylenie zaskarżonego wyroku;
 - oddalenie skarg w pierwszej instancji oraz
 - obciążenie Jiangsu Seraphim kosztami postępowania lub
 - tytułem żądania ewentualnego, przekazanie sprawy Sądowi celem ponownego rozpoznania oraz
 - orzeczenie, że rozstrzygnięcie o kosztach poniesionych w pierwszej instancji i w postępowaniu odwoławczym nastąpi w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.
- 36 Jiangsu Seraphim wnosi do Trybunału o:
- oddalenie odwołań oraz
 - obciążenie instytucji kosztami postępowania.

- 37 Decyzją prezesa Trybunału z dnia 7 stycznia 2021 r. sprawy C-439/20 P i C-441/20 P zostały połączone do łącznego rozpoznania w ramach ustnego etapu postępowania i do wydania wyroku.

W przedmiocie odwołań

- 38 Na poparcie odwołania w sprawie C-439/20 P Komisja, popierana przez Radę, podnosi cztery zarzuty, które w dużym zakresie pokrywają się z dwoma zarzutami podniesionymi przez Radę, popieraną przez Komisję, w odwołaniu w sprawie C-441/20 P. Należy zatem zbadać te zarzuty w tym zakresie łącznie.
- 39 Zarzuty pierwsze podniesione w tych sprawach dotyczą naruszeń prawa z uwagi na to, że Sąd uznał za dopuszczalne, po pierwsze, wniesioną do niego skargę, a po drugie, zarzut niezgodności z prawem podniesiony przez Jiangsu Seraphim. Zarzuty drugi i trzeci podniesione w sprawie C-439/20 P i część pierwsza zarzutu drugiego podniesionego w sprawie C-441/20 P dotyczą naruszeń prawa z uwagi na to, że Sąd uznał, iż rozporządzenia podstawowe nie stanowiły wystarczającej podstawy prawnej dla przyjęcia art. 2 spornego rozporządzenia. Zarzut czwarty podniesiony w sprawie C-439/20 P i część druga zarzutu drugiego podniesionego w sprawie C-441/20 P dotyczą błędnej wykładni art. 14 ust. 1 rozporządzenia nr 1225/2009 i art. 24 ust. 1 rozporządzenia nr 597/2009 z uwagi na to, że Sąd orzekł, iż przepisy te nie pozwalały Radzie na wprowadzenie systemu kontroli zobowiązań obejmującego unieważnienie odnośnych faktur.

W przedmiocie zarzutów pierwszych odwołań

Argumentacja stron

- 40 W zarzutach pierwszych odwołań podniesionych w sprawach C-439/20 P i C-441/20 P, które dzielą się na dwie części, instytucje twierdzą, że Sąd naruszył prawo, orzekając, że po pierwsze, wniesiona do niego skarga, a po drugie, zarzut niezgodności z prawem podniesiony przez Jiangsu Seraphim w ramach tej skargi były dopuszczalne.
- 41 W części pierwszej tych zarzutów pierwszych odwołań, która obejmuje dwa zarzuty szczegółowe, instytucje twierdzą, że Sąd naruszył prawo, uznając, że art. 2 spornego rozporządzenia dotyczył Jiangsu Seraphim bezpośrednio w rozumieniu art. 263 akapit czwarty TFUE i że spółka ta miała interes prawny w żądaniu stwierdzenia nieważności tego art. 2.
- 42 Co się tyczy w pierwszej kolejności zarzutu szczegółowego dotyczącego pkt 37, 38, 44 i 45 zaskarżonego wyroku, zgodnie z którym wskazany art. 2 nie dotyczył bezpośrednio Jiangsu Seraphim, instytucje podkreślają, że to nie Jiangsu Seraphim jako producent eksportujący, ale Seraphim Solar System GmbH jako powiązany importer dokonała zgłoszeń celnych dotyczących produktów, w odniesieniu do których wystawione przez Jiangsu Seraphim faktury zostały unieważnione tym rozporządzeniem i która jest zatem dłużnikiem z tytułu ceł antydumpingowych i ceł wyrównawczych należnych w wyniku unieważnienia tych faktur. W rezultacie sytuacja prawna Jiangsu Seraphim jako producenta eksportującego nie uległa zmianie na mocy art. 2 spornego rozporządzenia. W zakresie, w jakim pkt 37, 38 i 44 zaskarżonego wyroku należałoby rozumieć w ten sposób, że sytuacja prawna tej ostatniej spółki uległa zmianie lub że rozporządzenie, na mocy którego wycofane zostaje przyjęcie zobowiązania albo unieważnione

zostają odnośne faktury, zawsze dotyczy bezpośrednio takiego producenta eksportującego, wniosek ten jest błędny i nie znajduje żadnej podstawy w orzecznictwie cytowanym w tych punktach.

- 43 W drugiej kolejności w podniesionym posiłkowo zarzucie szczegółowym dotyczącym pkt 47 i 48 zaskarżonego wyroku instytucje twierdzą, że Sąd naruszył prawo, orzekając, iż Jiangsu Seraphim miała interes prawny w zaskarżeniu art. 2 spornego rozporządzenia.
- 44 Po pierwsze, w pkt 47 zaskarżonego wyroku Sąd pomylił pojęcia „legitymacji procesowej” i „interesu prawnego”. Ten punkt uzasadnienia oparty jest ponadto na błędnej wykładni przesłanki, zgodnie z którą musi występować bezpośrednio oddziaływanie względem skarżącej w rozumieniu art. 263 akapit czwarty TFUE, oraz na błędnej analogii do przypadku rozporządzenia Komisji, na mocy którego wycofano przyjęcie zobowiązania i wprowadzono cła *ex nunc*.
- 45 Tymczasem w niniejszej sprawie Rada nałożyła cła już od chwili, w której Komisja przyjęła odnośne zobowiązanie. Wynika stąd, że gdyby Jiangsu Seraphim chciała podważyć nałożenie tych ceł, powinna była wnieść skargę na odnośne rozporządzenia Rady, zamiast kwestionować wyłącznie nieważność odpowiednich faktur w ramach zobowiązania oraz pobranie ceł w odniesieniu do innego podmiotu gospodarczego, podczas gdy żadna z tych faktur nie zmieniała jej sytuacji prawnej.
- 46 Po drugie, zdaniem instytucji w pkt 48 zaskarżonego wyroku Sąd w sposób dorozumiany dokonał wykładni pojęcia „interesu prawnego” w sposób niezgodny z orzecznictwem, tak jakby wystarczyło wykazać zwykłą korzyść gospodarczą wynikającą z uwzględnienia wniesionej skargi, podczas gdy powinno być możliwe zweryfikowanie odnośnej korzyści w odniesieniu do sytuacji prawnej strony skarżącej. W każdym razie Jiangsu Seraphim nie przedstawiła żadnego dowodu na to, że stwierdzenie nieważności art. 2 spornego rozporządzenia oddziałuje w jakikolwiek sposób na jej stosunki gospodarcze z Seraphim Solar System. Ponadto to stwierdzenie nieważności nie ma na gruncie prawa wpływu na występowanie długu celnego tej ostatniej spółki.
- 47 W części drugiej rzezonych zarzutów pierwszych odwołań, która dotyczy pkt 57–64 zaskarżonego wyroku, instytucje twierdzą, że Sąd w istocie błędnie uznał, że zarzut niezgodności z prawem, podniesiony przez Jiangsu Seraphim w odniesieniu do art. 3 ust. 2 lit. b) rozporządzenia wykonawczego nr 1238/2013 i art. 2 ust. 2 lit. b) rozporządzenia wykonawczego nr 1239/2013 (zwanymi dalej łącznie „przepisami, których dotyczy zarzut niezgodności z prawem”), był dopuszczalny.
- 48 Instytucje twierdzą w pierwszej kolejności, iż Sąd błędnie uznał, że Jiangsu Seraphim nie mogła żądać stwierdzenia nieważności tych przepisów i że zatem skarżącej w pierwszej instancji nie „uniemożliwiono” w rozumieniu orzecznictwa wynikającego z wyroków z dnia 9 marca 1994 r., TWD Textilwerke Deggendorf (C-188/92, EU:C:1994:90), i z dnia 15 lutego 2001 r., Nachi Europe (C-239/99, EU:C:2001:101), podniesienia tego zarzutu niezgodności z prawem. W szczególności z wyroków z dnia 9 listopada 2017 r., SolarWorld/Rada (C-205/16 P, EU:C:2017:840), i z dnia 27 marca 2019 r., Canadian Solar Emea i in./Rada (C-236/17 P, EU:C:2019:258), wynikałoby bowiem, iż Sąd błędnie uznał, że rzezone przepisy nie mogły dotyczyć bezpośrednio i indywidualnie Jiangsu Seraphim i że nie miała ona interesu prawnego w ramach wniesionej do Sądu skargi o stwierdzenie nieważności.

- 49 W drugiej kolejności instytucje podkreślają, że przepisów, których dotyczy wskazany zarzut niezgodności z prawem, nie można oddzielić od innych przepisów rozporządzeń wykonawczych nr 1238/2013 i 1239/2013. Otóż w sytuacji gdy kilku artykułów lub jak w niniejszej sprawie ogółu przepisów aktu Unii nie można oddzielić, wszystkie zarzuty szczegółowe kwestionujące zgodność z prawem tego aktu powinny być podniesione w ramach zaskarżenia tego aktu w całości. Sąd naruszył zatem prawo w pkt 57 zaskarżonego wyroku, zajmując stanowisko wyłącznie w kwestii, czy skarżąca w pierwszej instancji mogła zakwestionować przepisy, których dotyczy podniesiony przez nią zarzut niezgodności z prawem. Jiangsu Seraphim mogła być bowiem zaskarżyć całe rozporządzenia wykonawcze nr 1238/2013 i 1239/2013, co byłoby istotnym kryterium w tym kontekście, powołując się w tych ramach na niezgodność z prawem każdego szczególnego przepisu tych rozporządzeń. W związku z tym z uwagi na to, że nie zaskarżyła ona tych rozporządzeń wykonawczych w wyznaczonym terminie na wniesienie skargi, Jiangsu Seraphim nie mogła po tym terminie podnieść zarzutu niezgodności z prawem w tym względzie.
- 50 W trzeciej kolejności, posiłkowo, Sąd naruszył prawo, stwierdzając, że ten zarzut niezgodności z prawem był dopuszczalny w zakresie, w jakim z uwagi na to, że nie można oddzielić przepisów będących przedmiotem tego zarzutu od pozostałych przepisów rozporządzeń wykonawczych nr 1238/2013 i 1239/2013, Jiangsu Seraphim nie mogła podnieść takiego zarzutu niezgodności z prawem jedynie w odniesieniu do przepisów, których dotyczył ten zarzut, lecz powinna była go podnieść w odniesieniu do całości tych rozporządzeń wykonawczych „łącznie”. Ponadto wbrew temu, co uznał Sąd w pkt 63 zaskarżonego wyroku, przepisy, których dotyczy zarzut niezgodności z prawem, nie stanowią przepisów o charakterze ogólnym, ale indywidualne decyzje względem Jiangsu Seraphim.
- 51 W czwartej kolejności, również posiłkowo, jedyny zarzut podniesiony w pierwszej instancji jest nieistotny dla sprawy, ponieważ jest skierowany przeciwko przepisom, które nie stanowią podstawy prawnej spornego rozporządzenia. Rozporządzenie to jest bowiem oparte na art. 8 podstawowego rozporządzenia antydumpingowego i art. 13 podstawowego rozporządzenia antysubsydyjnego. Ponadto zdaniem instytucji Sąd wydaje się twierdzić, że Jiangsu Seraphim nadal mogła podnieść zarzut niezgodności z prawem na podstawie art. 277 TFUE w następstwie błędnej wykładni jedynego zarzutu podniesionego przez nią, zgodnie z którą poprzez ten zarzut skarżąca w pierwszej instancji twierdziła, iż samo sporne rozporządzenie naruszało odnośne przepisy rozporządzeń podstawowych. Sąd w ten sposób orzekł wyraźnie *ultra petita*.
- 52 Jiangsu Seraphim twierdzi, że zarzuty pierwsze odwołań podniesione w sprawach C-439/20 P i C-441/20 P należy oddalić jako bezzasadne.

Ocena Trybunału

- 53 Na wstępie należy przypomnieć, że dopuszczalność skargi wniesionej przez osobę fizyczną lub prawną na akt, którego nie jest ona adresatem, jest na podstawie art. 263 akapit czwarty TFUE uzależniona od spełnienia przesłanki uznania po stronie tej osoby legitymacji procesowej czynnej, która występuje w dwóch sytuacjach. Po pierwsze, skargę taką można wnieść pod warunkiem, że akt dotyczy tej osoby bezpośrednio i indywidualnie. Po drugie, taka osoba może wnieść skargę na akt regulacyjny niewymagający środków wykonawczych, jeżeli dotyczy on jej bezpośrednio (wyrok z dnia 15 lipca 2021 r., Deutsche Lufthansa/Komisja, C-453/19 P, EU:C:2021:608, pkt 31 i przytoczone tam orzecznictwo).

- 54 W części pierwszej zarzutów pierwszych odwołań podniesionych w sprawach C-439/20 P i C-441/20 P instytucje kwestionują w pierwszej kolejności analizę dokonaną przez Sąd w szczególności w pkt 37, 38, 44 i 45 zaskarżonego wyroku, w ramach badania pierwszej z tych dwóch sytuacji, to znaczy kwestii, czy art. 2 spornego rozporządzenia dotyczył skarżącej w pierwszej instancji bezpośrednio w rozumieniu art. 263 akapit czwarty TFUE.
- 55 Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Trybunału, przypomnianym przez Sąd w pkt 36 zaskarżonego wyroku, przewidziana w art. 263 akapit czwarty TFUE przesłanka, aby decyzja będąca przedmiotem skargi dotyczyła bezpośrednio danej osoby fizycznej lub prawnej, wymaga kumulatywnego spełnienia dwóch kryteriów, a mianowicie, aby decyzja ta, po pierwsze, wywierała bezpośredni wpływ na sytuację prawną tej osoby, a po drugie, nie pozostawiała żadnego zakresu uznania swoim adresatom, którzy są zobowiązani do jej wykonania, które ma charakter czysto automatyczny i wynika z samych uregulowań Unii, bez potrzeby stosowania innych przepisów pośrednich (zob. podobnie w szczególności wyroki: z dnia 6 listopada 2018 r., Scuola Elementare Maria Montessori/Komisja i Komisja/Scuola Elementare Maria Montessori i Komisja/Ferracci, od C-622/16 P do C-624/16 P, EU:C:2018:873, pkt 42; a także z dnia 15 lipca 2021 r., Deutsche Lufthansa/Komisja, C-453/19 P, EU:C:2021:608, pkt 83).
- 56 W tym względzie instytucje podnoszą w szczególności, że w niniejszej sprawie wbrew temu, co uznał Sąd w pkt 44 i 45 zaskarżonego wyroku, art. 2 spornego rozporządzenia bezpośrednio dotyczy – w rozumieniu wyżej wskazanego orzecznictwa – nie Jiangsu Seraphim jako producenta eksportującego, ale Seraphim Solar System jako powiązanego importera w zakresie, w jakim to ta ostatnia spółka dokonała wymaganych zgłoszeń celnych i jest dłużnikiem z tytułu ceł antydumpingowych i ceł wyrównawczych należnych w wyniku unieważnienia odnośnych faktur.
- 57 Z utrwalonego orzecznictwa wynikającego z wyroku z dnia 21 lutego 1984 r., Allied Corporation i in./Komisja (239/82 i 275/82, EU:C:1984:68, pkt 12), wynika, że rozporządzenia nakładające cło antydumpingowe, pomimo iż mają ze względu na swoją naturę i treść charakter normatywny, mogą dotyczyć bezpośrednio i indywidualnie tych producentów i eksporterów produktu objętego postępowaniem, którym zarzuca się praktyki dumpingowe polegające na wykorzystaniu danych wynikających z ich działalności handlowej. Jest tak, ogólnie rzecz ujmując, w wypadku przedsiębiorstw produkcyjnych i eksportujących, które są w stanie dowieść, że zostały zidentyfikowane w aktach instytucji lub że były objęte dochodzeniami przygotowawczymi (zob. ostatnio wyrok z dnia 28 lutego 2019 r., Rada/Growth Energy i Renewable Fuels Association, C-465/16 P, EU:C:2019:155, pkt 73 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 58 Trybunał stwierdził w tym względzie, że nie można uznać, iż rozporządzenie ustanawiające cło antydumpingowe dotyczy danego przedsiębiorstwa bezpośrednio z uwagi na sam fakt, że przedsiębiorstwo to jest producentem produktu objętego tym cłem, gdyż zasadnicze znaczenie ma w tym względzie status eksportera. Jak wynika bowiem z samej treści orzecznictwa przytoczonego w poprzednim punkcie, bezpośrednie oddziaływanie rozporządzenia nakładającego cła antydumpingowe na niektórych producentów i eksporterów danego produktu wynika w szczególności z faktu, że zarzuca się im praktyki dumpingowe. Tymczasem producentowi, który nie wywozi swojej produkcji na rynek unijny, lecz ogranicza się do jej sprzedaży na rynku krajowym, nie można zarzucić praktyk dumpingowych (wyrok z dnia 28 lutego 2019 r., Rada/Growth Energy i Renewable Fuels Association, C-465/16 P, EU:C:2019:155, pkt 74).
- 59 Zgodnie z tymi zasadami należy zauważyć w pierwszej kolejności, że Jiangsu Seraphim jest jednocześnie producentem i eksporterem produktów, o których mowa w rozporządzeniach wykonawczych nr 1238/2013 i 1239/2013.

- 60 W drugiej kolejności Jiangsu Seraphim została wymieniona w załączniku I do rozporządzeń wykonawczych nr 1238/2013 i 1239/2013, na mocy których ustanowione zostały ostateczne cło antydumpingowe i ostateczne cło wyrównawcze, będące przedmiotem niniejszego sporu, w załączniku do decyzji nr 2013/423, na mocy której Komisja przyjęła zobowiązanie cenowe, którego dotyczy ten spór, w załączniku do decyzji nr 2013/707, na mocy której Komisja potwierdziła to przyjęcie, a także w art. 1 spornego rozporządzenia, na mocy którego wycofała to przyjęcie w odniesieniu między innymi do Jiangsu Seraphim.
- 61 W trzeciej kolejności należy podkreślić, że wycofanie przyjęcia odnośnego zobowiązania na mocy spornego rozporządzenia, z którego wynika, że Jiangsu Seraphim nie korzysta już ze zwolnień, przewidzianych w art. 3 ust. 1 rozporządzenia wykonawczego nr 1238/2013 i w art. 2 ust. 1 rozporządzenia wykonawczego nr 1239/2013, wywołuje w odniesieniu do sytuacji prawnej danych producentów eksportujących skutki porównywalne do skutków, jakie wywołują przepisy rozporządzeń nakładające odnośne cła w odniesieniu do sytuacji prawnej danych producentów eksportujących. Tymczasem z orzecznictwa przypomnianego w pkt 57 niniejszego wyroku wynika, że można uznać, iż właściwe przepisy rozporządzeń dotyczą bezpośrednio takich producentów eksportujących.
- 62 W szczególności art. 2 spornego rozporządzenia przewiduje, że faktury w ramach zobowiązania wystawione przez Jiangsu Seraphim i wymienione w załączniku I do tego rozporządzenia są nieważne i że w rezultacie należy pobrać ostateczne cło antydumpingowe i ostateczne cło wyrównawcze w odniesieniu do transakcji będących przedmiotem tych faktur, jak zauważył Sąd w pkt 44 zaskarżonego wyroku.
- 63 W tych okolicznościach należy uznać, że przepisy te wywołują bezpośrednio skutki, jeśli chodzi o sytuację prawną Jiangsu Seraphim, gdyż siłą rzeczy mają wpływ na transakcje, w których skarżąca w pierwszej instancji uczestniczy, oraz na stosunki umowne będące ich podstawą. Ponadto instytucje nie zakwestionowały ustalenia Sądu dokonanego również w pkt 44 zaskarżonego wyroku, zgodnie z którym przepisy te nie pozostawiają krajowym organom celnym żadnego uznania w odniesieniu do unieważnienia odnośnych faktur i pobrania należnych z tego tytułu ceł.
- 64 Z powyższego wynika, że Sąd nie naruszył prawa, orzekając w pkt 45 zaskarżonego wyroku, że art. 2 spornego rozporządzenia dotyczył bezpośrednio Jiangsu Seraphim.
- 65 Ponadto w zakresie, w jakim instytucje twierdzą, że Sąd naruszył prawo, uznając w pkt 47 i 48 zaskarżonego wyroku, iż Jiangsu Seraphim miała interes prawny w żądaniu stwierdzenia nieważności tego art. 2, należy przypomnieć, że z utrwalonego orzecznictwa wynika, iż skarga o stwierdzenie nieważności wniesiona przez osobę fizyczną lub prawną jest dopuszczalna jedynie w zakresie, w jakim osoba ta ma interes prawny w stwierdzeniu nieważności zaskarżonego aktu. Interes ten zakłada, że stwierdzenie nieważności tego aktu może samo w sobie wywołać skutki prawne i że w wyniku skargi strona skarżąca będzie mogła uzyskać jakąś korzyść (wyroki: z dnia 17 września 2015 r., *Mory i in./Komisja*, C-33/14 P, EU:C:2015:609, pkt 55; a także z dnia 27 marca 2019 r., *Canadian Solar Emea i in./Rada*, C-236/17 P, EU:C:2019:258, pkt 91).
- 66 W tym względzie należy przede wszystkim zauważyć, że nie można wykluczyć, nawet jeżeli chodzi o różne przesłanki, że pewne czynniki lub okoliczności mogą wykazywać istnienie zarówno legitymacji procesowej skarżącego do zaskarżenia aktu Unii, a w szczególności spełnienie jednego z kryteriów tej legitymacji procesowej, jakim jest bezpośrednio oddziaływanie przez ten akt, jak i występowanie interesu prawnego tego skarżącego w zakwestionowaniu tego aktu.

- 67 W niniejszej sprawie Sąd mógł zatem zasadniczo uwzględnić w pkt 47 zaskarżonego wyroku te same czynniki w celu ustalenia, czy Jiangsu Seraphim miała interes prawny, oraz w odniesieniu do poruszanej w pkt 57–63 niniejszego wyroku kwestii, czy art. 2 spornego rozporządzenia wywoływał bezpośrednio skutki w odniesieniu do jej sytuacji prawnej, to znaczy unieważnienie wystawionych przez skarżącą w pierwszej instancji faktur w ramach zobowiązania i w rezultacie pobranie ceł z tytułu transakcji będących przedmiotem tych faktur, bez możliwości wywnioskowania z tego wbrew temu, co twierdzą instytucje, że doszło do naruszenia prawa z uwagi na to, że Sąd pomylił pojęcia „legitymacji procesowej” i „interesu prawnego”, lub z uwagi na to, że Sąd oparł się w tym względzie na błędnej wykładni przesłanki, zgodnie z którą będący przedmiotem skargi akt musi dotyczyć skarżącego bezpośrednio w rozumieniu art. 263 akapit czwarty TFUE.
- 68 Należy następnie stwierdzić, że jak zauważył rzecznik generalny w pkt 38 opinii, Sąd mógł prawidłowo uznać, iż unieważnienie faktur wystawionych przez Jiangsu Seraphim oraz nakaz pobrania ostatecznych ceł należnych z tytułu transakcji będących przedmiotem tych faktur stanowią okoliczności prawne niekorzystne dla skarżącej w pierwszej instancji, działającej jako producent eksportujący produktów objętych postępowaniem, których wyeliminowanie stanowi dla niej korzyść, w rozumieniu orzecznictwa przypomnianego w pkt 65 niniejszego wyroku.
- 69 Wynika stąd, że niezależnie od faktu, czy i w jakim zakresie orzecznictwo, na które powołał się Sąd w pkt 47 zaskarżonego wyroku, jest istotne w niniejszej sprawie, Sąd mógł słusznie stwierdzić w pkt 49 tego wyroku, że Jiangsu Seraphim miała interes prawny w żądaniu stwierdzenia nieważności art. 2 spornego rozporządzenia.
- 70 Wniosku tego nie może ponadto podważyć zarzut szczegółowy podniesiony przez instytucje, zgodnie z którym odnośne cła zostały już bowiem nałożone przy przyjęciu odnośnego zobowiązania, gdyż jeśli chodzi o przesłankę dotyczącą interesu prawnego, należy ustalić, czy taki interes, a zatem w szczególności niekorzystna sytuacja, do której naprawy ma doprowadzić wniesienie skargi, utrzymuje się i występuje nadal, w każdym razie w dniu wniesienia tej skargi (zob. podobnie wyroki: z dnia 6 września 2018 r., Bank Mellat/Rada, C-430/16 P, EU:C:2018:668, pkt 50; a także z dnia 27 marca 2019 r., Canadian Solar Emea i in./Rada, C-236/17 P, EU:C:2019:258, pkt 92).
- 71 Wreszcie, w zakresie, w jakim instytucje dążą do zakwestionowania twierdzeń Sądu zawartych w pkt 48 zaskarżonego wyroku, wystarczy stwierdzić, jak zresztą zauważył sam Sąd, że punkt ten stanowi jedynie uzasadnienie o charakterze uzupełniającym. Ten zarzut szczegółowy należy zatem oddalić jako bezskuteczny (zob. podobnie wyrok z dnia 17 września 2020 r., Troszczyński/Parlament, C-12/19 P, EU:C:2020:725, pkt 60 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 72 Z powyższych uwag wynika, że należy oddalić część pierwszą zarzutów pierwszych odwołań podniesionych w sprawach C-439/20 P i C-441/20 P.
- 73 W części drugiej tych zarzutów pierwszych odwołań instytucje twierdzą, że Sąd naruszył prawo, orzekając w pkt 57–64 zaskarżonego wyroku, że zarzut niezgodności z prawem podniesiony przez Jiangsu Seraphim w odniesieniu do art. 3 ust. 2 rozporządzenia wykonawczego nr 1238/2013 i art. 2 ust. 2 rozporządzenia wykonawczego nr 1239/2013 był dopuszczalny.
- 74 W zakresie, w jakim instytucje twierdzą w pierwszej kolejności w istocie, że Sąd błędnie uznał w świetle orzecznictwa wynikającego z wyroków z dnia 9 marca 1994 r., TWD Textilwerke Deggendorf (C-188/92, EU:C:1994:90), i z dnia 15 lutego 2001 r., Nachi Europe (C-239/99,

EU:C:2001:101), że Jiangsu Seraphim nie mogła wnieść skargi bezpośredniej na podstawie art. 263 TFUE na przepisy, których dotyczy zarzut niezgodności z prawem w następstwie ich przyjęcia, co oznacza, że skarżącej w pierwszej instancji nie „uniemożliwiono” zatem w rozumieniu tegoż orzecznictwa podniesienia zarzutu niezgodności z prawem na podstawie art. 277 TFUE w ramach skargi w pierwszej instancji, należy zauważyć, że jakkolwiek Sąd zbadał również w szczególności w pkt 62 i 63 zaskarżonego wyroku kwestię, czy można uznać, iż przepisy, których dotyczył zarzut niezgodności z prawem, dotyczyły skarżącej w pierwszej instancji bezpośrednio i stosownie do okoliczności indywidualnie, z pkt 64 zaskarżonego wyroku wynika w szczególności, że dopuszczalność tego zarzutu niezgodności z prawem stwierdzono z uwagi na to, iż Jiangsu Seraphim nie miała interesu prawnego w zaskarżeniu tych przepisów bezpośrednio po ich przyjęciu.

- 75 W tym celu Sąd w pkt 58 zaskarżonego wyroku podkreślił, że art. 3 rozporządzenia wykonawczego nr 1238/2013 i art. 2 rozporządzenia wykonawczego nr 1239/2013 wprowadzały zwolnienia na rzecz Jiangsu Seraphim w tym znaczeniu, że odnośne produkty przywożone do Unii nie były obciążone ostatecznymi cłami antydumpingowymi i wyrównawczymi, o ile były spełnione warunki przewidziane w zobowiązaniach.
- 76 Co się tyczy w szczególności art. 3 ust. 2 lit. b) rozporządzenia wykonawczego nr 1238/2013 i art. 2 ust. 2 lit. b) rozporządzenia wykonawczego nr 1239/2013, Sąd w pkt 59 i 60 zaskarżonego wyroku zauważył, że przepisy te miały na celu jedynie przyznanie Komisji prawa do wycofania przyjęcia konkretnych zobowiązań i unieważnienia odpowiadających im faktur w ramach zobowiązania, co oznacza, że niekorzystne skutki tych przepisów mogły ujawnić się wyłącznie za pośrednictwem szczególnych przyszłych środków, a mianowicie w szczególności poprzez wycofanie przez Komisję przyjęcia podjętego zobowiązania, a także w dalszej kolejności unieważnienie odpowiednich faktur w ramach zobowiązania oraz pobranie ceł należnych z tytułu transakcji będących przedmiotem tych faktur.
- 77 Otóż w tych okolicznościach Sąd, nie naruszając prawa, mógł uznać zasadniczo w pkt 61 i 62 zaskarżonego wyroku, że w dniu przyjęcia przepisów, których dotyczy zarzut niezgodności z prawem lub bezpośrednio po tym przyjęciu, zastosowanie tych przepisów do Jiangsu Seraphim było czysto hipotetyczne, a interes prawny skarżącej w pierwszej instancji nie mógł opierać się na takiej czystej ewentualności, gdyż jak przypomniano w pkt 70 niniejszego wyroku, taki interes musi być rzeczywisty i aktualny w dniu wniesienia skargi i nie może dotyczyć sytuacji przyszłej i hipotetycznej (zob. podobnie wyrok z dnia 27 marca 2019 r., *Canadian Solar Emea i in./Komisja*, C-236/17 P, EU:C:2019:258, pkt 92).
- 78 Ponadto zgodnie z utrwalonym orzecznictwem art. 277 TFUE wyraża ogólną zasadę gwarantującą każdej ze stron prawo do podważenia – w celu uzyskania stwierdzenia nieważności aktu Unii na podstawie art. 263 TFUE – ważności wcześniejszych aktów instytucjonalnych stanowiących podstawę prawną zaskarżonego aktu, o ile stronie tej nie przysługiwało prawo do wniesienia na podstawie art. 263 TFUE skargi bezpośredniej przeciwko tym aktom, których konsekwencje ponosi, a wobec których nie mogła zażądać stwierdzenia nieważności (zob. podobnie wyroki: z dnia 6 marca 1979 r., *Simmenthal/Komisja*, 92/78, EU:C:1979:53, pkt 39; a także z dnia 8 września 2020 r., *Komisja i Rada/Carreras Sequeros i in.*, C-119/19 P i C-126/19 P, EU:C:2020:676, pkt 67).

- 79 Z orzecznictwa tego wynika, że dopuszczalność zarzutu niezgodności z prawem aktu jest siłą rzeczy uzależniona od przesłanki, że skarżący, który podniósł ten zarzut, nie miał prawa wniesienia skargi bezpośredniej w celu żądania stwierdzenia nieważności tego aktu (wyrok z dnia 17 grudnia 2020 r., BP/FRA, C-601/19 P, niepublikowany, EU:C:2020:1048, pkt 27).
- 80 Wynika stąd, że Sąd mógł w pkt 64 zaskarżonego wyroku słusznie uznać, że w braku interesu prawnego w zaskarżeniu przepisów, których dotyczy zarzut niezgodności z prawem bezpośrednio po ich przyjęciu, nie można było „uniemożliwić” Jiangsu Seraphim podniesienia tego zarzutu w ramach skargi w pierwszej instancji.
- 81 Ewentualne stwierdzenie naruszenia prawa w pkt 63 zaskarżonego wyroku z uwagi na fakt, że Sąd miałby błędnie orzec, iż przepisy, których dotyczy zarzut niezgodności z prawem, nie stanowiły decyzji indywidualnej, lecz przepisy o charakterze ogólnym, nie może podważyć tego wniosku. W rezultacie należy oddalić pierwszy zarzut szczegółowy podniesiony na poparcie części drugiej rzeczonych zarzutów pierwszych odwołań.
- 82 W zakresie, w jakim instytucje podnoszą w drugiej kolejności posiłkowo, że Sąd naruszył prawo, uznając za dopuszczalny zarzut niezgodności z prawem podniesiony przez skarżącą w pierwszej instancji, podczas gdy powinien był stwierdzić, iż przepisy, których dotyczy zarzut niezgodności z prawem, były niemożliwe do oddzielenia od pozostałych przepisów rozporządzeń wykonawczych nr 1238/2013 i 1239/2013, oraz podczas gdy ten zarzut niezgodności z prawem powinien być zostać podniesiony w odniesieniu do tych rozporządzeń wykonawczych w całości, należy zauważyć, że podstawa niedopuszczalności na bazie orzecznictwa wynikającego z wyroków z dnia 9 marca 1994 r., TWD Textilwerke Deggendorf (C-188/92, EU:C:1994:90), i z dnia 15 lutego 2001 r., Nachi Europe (C-239/99, EU:C:2001:101), podniesiona w pierwszej instancji przez Komisję, popieraną przez Radę, była oparta na upływie terminu na wniesienie skargi, przewidzianej w art. 263 TFUE, a nie na okoliczności, że nie można oddzielić tych przepisów od pozostałych przepisów tychże rozporządzeń wykonawczych.
- 83 Należy przypomnieć, że na mocy art. 170 § 1 regulaminu postępowania przed Trybunałem odwołanie nie może zmieniać przedmiotu sporu przed Sądem. Zatem zgodnie z utrwalonym orzecznictwem właściwość Trybunału w postępowaniu odwoławczym jest ograniczona do oceny prawnego rozstrzygnięcia zarzutów i argumentów, w przedmiocie których toczył się spór w pierwszej instancji. Strona nie może więc podnieść po raz pierwszy przed Trybunałem zarzutu, którego nie podniosła przed Sądem, gdyż byłoby to równoznaczne z umożliwieniem jej zwrócenia się do Trybunału, którego właściwość w postępowaniu odwoławczym jest ograniczona, ze sprawą o szerszym zakresie niż sprawa rozpoznawana przez Sąd (wyrok z dnia 6 października 2021 r., Sigma Alimentos Exterior/Komisja, C-50/19 P, EU:C:2021:792, pkt 37, 38).
- 84 W rezultacie zarzut szczegółowy instytucji, zgodnie z którym okoliczność, iż nie można oddzielić przepisów, których dotyczy zarzut niezgodności z prawem, od pozostałych przepisów rozporządzeń nr 1238/2013 i 1239/2013, należy odrzucić jako niedopuszczalny, gdyż ten zarzut szczegółowy został podniesiony po raz pierwszy w odwołaniach.
- 85 W trzeciej kolejności z tych samych powodów jest również niedopuszczalny zarzut szczegółowy podniesiony posiłkowo, zgodnie z którym zarzut niezgodności z prawem podniesiony w pierwszej instancji przez Jiangsu Seraphim jest nieistotny dla sprawy, ponieważ jest skierowany przeciwko przepisom, które nie stanowią podstawy prawnej spornego rozporządzenia.

- 86 W zakresie, w jakim instytucje twierdzą w ostatniej kolejności również posiłkowo, że Sąd rozstrzygnął w przedmiocie tego zarzutu niezgodności z prawem, dokonując błędnej wykładni jedyne go zarzutu podniesionego w pierwszej instancji, w ten sposób, że w zarzucie tym skarżąca twierdziła, iż sporne rozporządzenie naruszało bezpośrednio odnośne przepisy rozporządzeń podstawowych, podczas gdy skarga w pierwszej instancji nie zawierała tego zarzutu, w związku z czym Sąd orzekł *ultra petita*, wystarczy stwierdzić, że z treści tej skargi wynika, że jedyny zarzut był wyraźnie oparty na naruszeniu art. 8 ust. 1, 9 i 10 oraz art. 10 ust. 5 podstawowego rozporządzenia antydumpingowego, a także art. 13 ust. 1, 9 i 10 oraz art. 16 ust. 5 podstawowego rozporządzenia antysubsydyjnego, oraz że rzeczony jedyny zarzut pozostawał w związku z zarzutem niezgodności z prawem podniesionym w odniesieniu do art. 3 ust. 2 lit. b) rozporządzenia wykonawczego nr 1238/2013 i art. 2 ust. 2 lit. b) rozporządzenia wykonawczego nr 1239/2013.
- 87 Również ten zarzut szczegółowy należy zatem oddalić jako bezzasadny.
- 88 Z powyższych uwag wynika, że należy oddalić część drugą zarzutów pierwszych odwołań podniesionych w sprawach C-439/20 P i C-441/20 P.
- 89 W świetle całości powyższych rozważań te zarzuty pierwsze odwołań należy oddalić w całości.

W przedmiocie zarzutów drugiego i trzeciego odwołania w sprawie C-439/20 P oraz w przedmiocie części pierwszej zarzutu drugiego odwołania w sprawie C-441/20 P

Argumentacja stron

- 90 W zarzutach drugim i trzecim odwołania w sprawie C-439/20 P oraz w części pierwszej zarzutu drugiego odwołania w sprawie C-441/20 P instytucje twierdzą w istocie, że Sąd naruszył prawo w pkt 115–152 zaskarżonego wyroku, uznając, że rozporządzenia podstawowe nie stanowiły wystarczających podstaw prawnych dla przyjęcia art. 2 spornego rozporządzenia, dotyczącego unieważnienia faktur w ramach zobowiązania Jiangsu Seraphim, a także pobrania ceł antydumpingowych i ceł wyrównawczych należnych w chwili przyjęcia zgłoszenia o dopuszczenie do swobodnego obrotu towarów, będących przedmiotem tych faktur.
- 91 W szczególności w zarzucie drugim odwołania w sprawie C-439/20 P oraz w części pierwszej zarzutu drugiego odwołania w sprawie C-441/20 P instytucje twierdzą, że Sąd między innymi w pkt 119, 129–132, 138, 140–147 i 151 zaskarżonego wyroku naruszył prawo, gdyż uznał, że pobranie należności celnych z tytułu odnośnego przywozu nastąpiło „z mocą wsteczną”.
- 92 Zdaniem instytucji, po pierwsze, Sąd nie uzasadnił hipotezy, zgodnie z którą te cła zostały pobrane „z mocą wsteczną”, mimo iż ta hipoteza leży u podstaw tych punktów zaskarżonego wyroku i jest „istotą” dokonanej przez Sąd w pkt 128–138 tego wyroku wykładni odnośnych przepisów rozporządzeń podstawowych.
- 93 Po drugie, poprzez uznanie, że pobranie odnośnych ceł nastąpiło „z mocą wsteczną”, Sąd naruszył prawo, dokonując wykładni art. 8 ust. 10 oraz art. 10 ust. 5 podstawowego rozporządzenia antydumpingowego, a także art. 13 ust. 10 oraz art. 16 ust. 5 podstawowego rozporządzenia antysubsydyjnego. Przepisy te stanowiłyby bowiem wystarczającą podstawę prawną dla pobrania ceł z tytułu przywozu, co do którego uznano, że narusza dane zobowiązanie.

- 94 W tym względzie instytucje podkreślają, że nie chodzi o ustalenie, kiedy pobrane zostaje cło z tytułu danego przywozu, lecz czy przywóz ten został dopuszczony do swobodnego obrotu po nałożeniu tego cła. Decydującym kryterium dla ustalenia, czy pobranie tego cła następuje z mocą wsteczną, jest zatem dzień, w którym dany środek został nałożony. Otóż w niniejszej sprawie z rozporządzeń wykonawczych nr 1238/2013 i 1239/2013 wynikałoby jasno, że cła z tytułu odnośnego przywozu zostały ustanowione w 2013 r., to znaczy przed wprowadzeniem do swobodnego obrotu tego przywozu, który był przedmiotem unieważnionych faktur w ramach zobowiązania. Sporne rozporządzenie spowodowałoby wyłącznie pobór tych ceł.
- 95 W zarzucie trzecim odwołania w sprawie C-439/20 P instytucje twierdzą w istocie, że Sąd w pkt 119, 129–138, 140–147 i 151 zaskarżonego wyroku dokonał błędnej wykładni art. 8 ust. 1, 9 i 10 oraz art. 10 ust. 5 podstawowego rozporządzenia antydumpingowego, a także art. 13 ust. 1, 9 i 10 oraz art. 16 ust. 5 podstawowego rozporządzenia antysubsydyjnego, gdyż uznał, że przepisy te nie znajdowały zastosowania w sprawie. Sąd miałby błędnie odrzucić wykładnię tych przepisów przyjętą przez instytucje.
- 96 Przede wszystkim przepisy te, zmienione rozporządzeniem nr 461/2004, stanowią w rzeczywistości wystarczającą podstawę prawną dla poboru ceł z tytułu przywozu, w odniesieniu do którego stwierdzono naruszenie danego zobowiązania. Sąd w pkt 115–118 zaskarżonego wyroku pominąłby zupełnie, że w następstwie takiej zmiany zostało nałożone ostateczne cło od chwili przyjęcia odnośnego zobowiązania, a nie jedynie w chwili wycofania przyjęcia tego zobowiązania. W związku z tym cła te nie zostały nałożone z mocą wsteczną.
- 97 Naruszenie prawa występuje w szczególności w pkt 119 zaskarżonego wyroku w zakresie, w jakim Sąd uznał, że pobranie ceł z tytułu przywozu naruszającego odnośne zobowiązanie ogranicza się do dwóch przypadków przewidzianych w art. 8 ust. 10 oraz art. 10 ust. 5 podstawowego rozporządzenia antydumpingowego, a także w art. 13 ust. 10 oraz art. 16 ust. 5 podstawowego rozporządzenia antysubsydyjnego.
- 98 Po pierwsze, przepisy te dotyczyły stosowania tych ceł z mocą wsteczną, to znaczy wbrew temu, co przewidywało sporne rozporządzenie, pobrania ceł z tytułu przywozu dopuszczonego do swobodnego obrotu przed nałożeniem ceł ostatecznych. Po drugie, Sąd wypaczył nowelizację przepisów, która miała miejsce w 2004 r. Dwa przewidziane przypadki dotyczyły bowiem wyłącznie sytuacji, w której cło ostateczne nie zostało nałożone przez Radę w chwili przyjęcia odnośnego zobowiązania.
- 99 Instytucje uważają ponadto, że motywy rozporządzeń, do których odwołuje się Sąd w pkt 132–137 zaskarżonego wyroku, są pozbawione znaczenia. Wbrew temu, co stwierdził Sąd w pkt 144 tego wyroku, to motywy 18 i 19 rozporządzenia nr 461/2004 powinny być zostać uwzględnione. W rezultacie w przeciwieństwie do tego, co wskazał Sąd w pkt 138 zaskarżonego wyroku, szczególne przepisy dotyczące nałożenia ceł tymczasowych wyłącznie po naruszeniu lub wycofaniu zobowiązania i te dotyczące nałożenia tych ceł z mocą wsteczną nie ograniczają poboru ceł nałożonych uprzednio z tytułu przywozu, co do którego stwierdzono, że nie spełniał formalnych i materialnych warunków danego zobowiązania.
- 100 Wreszcie, ustalenia dokonane przez Sąd w szczególności w pkt 141, 145 i 146 zaskarżonego wyroku są błędne.
- 101 Jiangsu Seraphim twierdzi, że Sąd słusznie odrzucił wykładnię powołaną przez instytucje oraz że zarzuty podniesione przez te instytucje powinny być oddalone jako bezzasadne.

- 102 W tym względzie, po pierwsze, sporne rozporządzenie nakłada cła z mocą wsteczną, wykraczając poza to, co jest dozwolone na mocy rozporządzeń podstawowych. Sąd słusznie zatem stwierdził, że te rozporządzenia podstawowe nie stanowią wystarczającej podstawy prawnej dla przyjęcia przepisów spornego rozporządzenia.
- 103 Po drugie, w przypadku naruszenia warunków zobowiązania z art. 8 ust. 9 podstawowego rozporządzenia antydumpingowego i art. 13 ust. 9 podstawowego rozporządzenia antysubsydyjnego wynika, że cła, które nie miały zastosowania w konsekwencji przyjęcia tego zobowiązania, stosuje się automatycznie do przywozu dokonanego od dnia wycofania tegoż zobowiązania, a nie do wcześniejszego przywozu.
- 104 Jak zatem uznał Sąd w systemie ustanowionym przez rozporządzenia podstawowe cła należne z uwagi na naruszenie odnośnych zobowiązań nie mogą zostać nałożone z mocą wsteczną poza granicami proceduralnymi wyznaczonymi art. 8 ust. 10 oraz art. 10 ust. 5 podstawowego rozporządzenia antydumpingowego, a także art. 13 ust. 10 oraz art. 16 ust. 5 podstawowego rozporządzenia antysubsydyjnego. Prawo Unii nie upoważnia w żaden sposób Komisji do unieważniania odnośnych faktur i nakazania krajowym organom celnym pobrania ceł ostatecznych z mocą wsteczną od wcześniejszego przywozu dopuszczonego do swobodnego obrotu w przypadku braku rejestracji i nałożenia ceł tymczasowych. Zdaniem Jiangsu Seraphim jedynym celem zmian wprowadzonych w 2004 r. było, po pierwsze, umożliwienie wycofania zobowiązania i zastosowania danego cła na mocy jednego aktu prawnego poprzez usunięcie „wcześniej obowiązującej uciążliwej podwójnej procedury”, która przewidywała interwencję zarówno Komisji, jak i Rady, a po drugie, określenie obowiązujących terminów zakończenia dochodzeń w sprawie domniemyanych naruszeń odnośnych zobowiązań.

Ocena Trybunału

- 105 Zarzuty drugi i trzeci odwołania w sprawie C-439/20 P oraz część pierwsza zarzutu drugiego odwołania w sprawie C-441/20 P dotyczą uzasadnienia zaskarżonego wyroku zawartego w jego pkt 115–152, w których Sąd uwzględnił co do istoty jedyny zarzut podniesiony przez Jiangsu Seraphim na poparcie skargi w pierwszej instancji w celu wykazania, że poprzez art. 2 spornego rozporządzenia Komisja naruszyła, po pierwsze, art. 8 i 10 podstawowego rozporządzenia antydumpingowego, a po drugie, art. 13 i 16 podstawowego rozporządzenia antysubsydyjnego, unieważniając faktury w ramach zobowiązania i nakazując pobranie ceł należnych w chwili przyjęcia zgłoszenia o dopuszczenie do swobodnego obrotu dotyczącego przywozu będącego przedmiotem tych faktur.
- 106 W zarzutach szczegółowych podniesionych przez instytucje na poparcie tych zarzutów i tej części, które należy zbadać łącznie, twierdzą one, że Sąd dokonał w istocie błędnej wykładni rozporządzeń podstawowych, a w szczególności tych przepisów w ich pełnym kontekście, orzekając w szczególności i przy tym błędnie uznając środki, o których mowa w art. 2 spornego rozporządzenia, za „mające moc wsteczną”, że przepisy te nie umożliwiały instytucjom ustanowienia takich środków w wyniku wycofania przyjęcia odnośnego zobowiązania.
- 107 W tym względzie należy zauważyć, że na potrzeby przyjęcia wniosku zawartego w pkt 152 zaskarżonego wyroku, zgodnie z którym rozporządzenia podstawowe nie mogły stanowić wystarczających podstaw prawnych dla przyjęcia art. 2 spornego rozporządzenia, Sąd uznał przede wszystkim w pkt 115–119 zaskarżonego wyroku, że ponieważ niniejszy przypadek dotyczy zdaniem Sądu nałożenia ceł antydumpingowych i ceł wyrównawczych należnych z uwagi na brak zobowiązania, które w międzyczasie zostało naruszone, przypadek ten nie jest

uregulowany ani art. 8 ust. 10 podstawowego rozporządzenia antydumpingowego i art. 13 ust. 10 podstawowego rozporządzenia antysubsydyjnego, ani art. 10 ust. 5 podstawowego rozporządzenia antydumpingowego i art. 16 ust. 5 podstawowego rozporządzenia antysubsydyjnego, tak że tenże przypadek nie jest objęty żadną z sytuacji wyraźnie przewidzianych w rozporządzeniach podstawowych i należy zbadać, czy nie istnieje żadna inna podstawa prawna dla przyjęcia art. 2 spornego rozporządzenia.

- 108 Sąd wykluczył następnie w pkt 130–138 zaskarżonego wyroku, że może to mieć miejsce, zważywszy, iż ze struktury i celów rozporządzeń podstawowych, a w szczególności z ich motywów, wynika, po pierwsze, że prawodawca Unii pragnął uregulować wyraźnie w rozporządzeniach podstawowych zasady, zgodnie z którymi w wyniku wycofania przyjęcia zobowiązania instytucje mają uprawnienie do nałożenia z mocą wsteczną należnych ceł, a po drugie, że wyżej wskazane przepisy tych rozporządzeń wymieniały w sposób wyczerpujący sytuacje, w których takie nałożenie ceł z mocą wsteczną było dozwolone.
- 109 Sąd wywnioskował z tego między innymi w pkt 137 i 138 zaskarżonego wyroku, że podstawą tego uprawnienia nie mogło być ani brzmienie art. 8 ust. 9 podstawowego rozporządzenia antydumpingowego i art. 13 ust. 9 podstawowego rozporządzenia antysubsydyjnego, na mocy których cła stosuje się automatycznie w wyniku wycofania przyjęcia zobowiązania, ani brzmienie art. 14 ust. 1 podstawowego rozporządzenia antydumpingowego i art. 24 ust. 1 podstawowego rozporządzenia antysubsydyjnego w zakresie, w jakim odnoszą się one do „innych kryteriów” pobierania ceł.
- 110 Wreszcie, Sąd w pkt 139–151 zaskarżonego wyroku stwierdził, że żadne inne zarzuty szczegółowe podniesione przez instytucje, takie jak ten dotyczący kontroli i skutecznych sankcji odnośnych zobowiązań, nie mogły zmienić tej oceny.
- 111 W celu zbadania, czy przyjęta przez Sąd wykładnia rozporządzeń podstawowych narusza prawo, należy na wstępie przypomnieć, że na mocy spornego rozporządzenia Komisja, po pierwsze, w jego art. 1 wycofała przyjęcie odnośnego zobowiązania, zgodnie z art. 8 ust. 1 podstawowego rozporządzenia antydumpingowego i art. 13 ust. 1 podstawowego rozporządzenia antysubsydyjnego, a po drugie, w art. 2 spornego rozporządzenia wyciągnęła konsekwencje z tego wycofania, unieważniając faktury w ramach zobowiązania i nakazując pobranie ceł antydumpingowych i ceł wyrównawczych należnych w chwili przyjęcia zgłoszenia o dopuszczenie do swobodnego obrotu dotyczącego przywozu będącego przedmiotem tych faktur.
- 112 Ponieważ art. 2 spornego rozporządzenia dotyczy zatem konsekwencji lub skutków wycofania przyjęcia zobowiązania, a kwestia ta jest właśnie przedmiotem art. 8 ust. 9 podstawowego rozporządzenia antydumpingowego i art. 13 ust. 9 podstawowego rozporządzenia antysubsydyjnego, należy zbadać zgodność z prawem tego art. 2 w pierwszej kolejności w świetle tych przepisów, które sporne rozporządzenie podaje ponadto jako podstawę prawną jego przyjęcia.
- 113 Jak przypominał zatem słusznie Sąd w pkt 131 zaskarżonego wyroku, przy dokonywaniu wykładni przepisu prawa Unii należy uwzględniać nie tylko jego brzmienie, lecz także jego kontekst oraz cele regulacji, której część przepis ten stanowi [wyrok z dnia 2 grudnia 2021 r., Komisja i GMB Glasmanufaktur Brandenburg/Xinyi PV Products (Anhui) Holdings, C-884/19 P i C-888/19 P, EU:C:2021:973, pkt 70 i przytoczone tam orzecznictwo].

- 114 W tym kontekście należy zauważyć przede wszystkim, że z brzmienia art. 8 ust. 9 podstawowego rozporządzenia antydumpingowego i art. 13 ust. 9 podstawowego rozporządzenia antysubsydyjnego wynika, że w przypadku w szczególności wycofania przyjęcia zobowiązania przez Komisję ostateczne cło antydumpingowe i ostateczne cło wyrównawcze nałożone odpowiednio zgodnie z art. 9 ust. 4 podstawowego rozporządzenia antydumpingowego i art. 15 ust. 1 podstawowego rozporządzenia antysubsydyjnego, takie jak cła nałożone w niniejszej sprawie na mocy art. 1 rozporządzeń wykonawczych nr nr 1238/2013 i 1239/2013, „stosuje się automatycznie”.
- 115 W celu ustalenia, czy przepisy te umożliwiają przyjęcie środków takich jak te przewidziane w art. 2 spornego rozporządzenia, to znaczy unieważnienie faktur w ramach zobowiązania i pobranie ceł z tytułu transakcji będących przedmiotem tych faktur, w tym również tych poprzedzających wejście w życie tego rozporządzenia, należy odczytywać je w związku, po pierwsze, z art. 9 ust. 4 podstawowego rozporządzenia antydumpingowego i art. 15 ust. 1 podstawowego rozporządzenia antysubsydyjnego, z których wynika, że Komisja „nakłada” ostateczne cła antydumpingowe, a po drugie, z art. 8 ust. 1 akapit drugi podstawowego rozporządzenia antydumpingowego i art. 13 ust. 1 akapit drugi podstawowego rozporządzenia antysubsydyjnego, które przewidują, że „tak długo”, jak zobowiązanie pozostaje w mocy, cła ostateczne „nie mają zastosowania” do odnośnego przywozu.
- 116 Otóż, jak zauważył rzecznik generalny w pkt 88 opinii, z łącznej analizy tych przepisów wynika, że „automatyczne stosowanie” cła tymczasowego lub ostatecznego, takie jak przewidziane w art. 8 ust. 9 podstawowego rozporządzenia antydumpingowego i art. 13 ust. 9 podstawowego rozporządzenia antysubsydyjnego w przypadku w szczególności wycofania przyjęcia zobowiązania przez Komisję, należy interpretować nie jako ustanowienie nowego cła, ale jako zastosowanie cła początkowo ustanowionego, przy czym stosowanie tego cła było zawieszane „tak długo”, jak zobowiązanie pozostawało w mocy.
- 117 A zatem w szczególności zawieszenie stosowania ostatecznych ceł antydumpingowych przewidziane w art. 8 ust. 1 akapit drugi podstawowego rozporządzenia antydumpingowego i art. 13 ust. 1 akapit drugi podstawowego rozporządzenia antysubsydyjnego od chwili przyjęcia zobowiązania oraz automatyczne stosowanie tych ceł przewidziane w art. 8 ust. 9 akapit pierwszy podstawowego rozporządzenia antydumpingowego i art. 13 ust. 9 akapit pierwszy podstawowego rozporządzenia antysubsydyjnego w następstwie wycofania tego przyjęcia nie odnoszą się do samego nałożenia owych ceł, ale do ich skutków, takich jak w szczególności ich pobranie.
- 118 Z powyższego wynika, że wbrew temu, co uznał Sąd w szczególności w pkt 138 zaskarżonego wyroku, podstawą uprawnienia instytucji Unii – którym powierzono wykonanie rozporządzeń podstawowych – w zakresie wymagania w wyniku wycofania przyjęcia zobowiązania zapłaty ceł należnych z tytułu transakcji objętych unieważnionymi fakturami w ramach zobowiązania, jak przewiduje to art. 2 spornego rozporządzenia, może być art. 8 ust. 9 podstawowego rozporządzenia antydumpingowego i art. 13 ust. 9 podstawowego rozporządzenia antysubsydyjnego.
- 119 Ten sam wniosek narzuca się również w zakresie, w jakim art. 2 spornego rozporządzenia przewiduje unieważnienie tych faktur w ramach zobowiązania.
- 120 W tym względzie należy zauważyć, że zgodnie z art. 14 ust. 1 podstawowego rozporządzenia antydumpingowego i art. 24 ust. 1 podstawowego rozporządzenia antysubsydyjnego cła antydumpingowe lub cła wyrównawcze nakłada się w drodze rozporządzenia i pobiera je

państwo członkowskie w formie i wysokości, a także zgodnie z innymi kryteriami ustanowionymi w rozporządzeniu nakładającym te cła. Jak orzekł Trybunał, z brzmienia tych przepisów wynika, że prawodawca Unii nie zamierzał określać w sposób wyczerpujący kryteriów dotyczących pobierania ceł antidumpingowych, które mogą zostać określone (zob. podobnie wyrok z dnia 15 marca 2018 r., Deichmann, C-256/16, EU:C:2018:187, pkt 57, 58).

- 121 Otóż wystawienie faktur w ramach zobowiązania, stanowiące w niniejszym wypadku wymóg ustanowiony w art. 3 ust. 1 rozporządzenia wykonawczego nr 1238/2013 i art. 2 ust. 1 rozporządzenia wykonawczego nr 1239/2013, odnosi się do pobrania ostatecznych ceł antidumpingowych i ostatecznych ceł wyrównawczych nałożonych w tych rozporządzeniach wykonawczych w zakresie, w jakim sporządzenie tych faktur stanowi przesłankę zwolnienia przewidzianego w rzeczonych artykułach. Ponadto te faktury służą również zapewnieniu identyfikacji odnośnych transakcji w sytuacji, gdy pobór tych ceł następuje w wyniku wycofania przyjęcia odnośnego zobowiązania.
- 122 W rezultacie wystawienie faktur w ramach zobowiązania należy, jak twierdzą instytucje, do wymogów, jakie mogą one ustanowić w rozporządzeniu nakładającym cła antidumpingowe lub cła wyrównawcze na mocy art. 14 ust. 1 podstawowego rozporządzenia antidumpingowego i art. 24 ust. 1 podstawowego rozporządzenia antysubsydyjnego.
- 123 Co się tyczy w szczególności uprawnienia do unieważnienia faktur w ramach zobowiązania, przysługuje ono w rezultacie instytucjom na mocy tych przepisów.
- 124 W związku z tym w sytuacji, gdy Komisja, na mocy aktu przyjętego na podstawie art. 8 ust. 9 podstawowego rozporządzenia antidumpingowego i art. 13 ust. 9 podstawowego rozporządzenia antysubsydyjnego, wywodzi konsekwencje z wycofania przyjęcia zobowiązania, wbrew temu, co sugerował Sąd w pkt 137 i 138 zaskarżonego wyroku, nic nie stoi na przeszkodzie temu, aby instytucja ta na mocy tego aktu dokonała unieważnienia odnośnych faktur w ramach zobowiązania, stanowiącego uprzednią formalną przesłankę pobrania ceł z tytułu transakcji będących przedmiotem tych faktur.
- 125 Ponadto należy również zauważyć, że rozumowanie przedstawione w pkt 130–138 zaskarżonego wyroku narusza prawo, gdyż opiera się na błędnym założeniu, zgodnie z którym art. 2 spornego rozporządzenia stosuje się z mocą wsteczną, w zakresie, w jakim przewiduje – w następstwie wycofania przyjęcia zobowiązania Jiangsu Seraphim – unieważnienie faktur w ramach zobowiązania wymienionych w załączniku I do tego rozporządzenia oraz zapłatę ceł antidumpingowych i wyrównawczych z tytułu transakcji będących przedmiotem tych faktur.
- 126 Należy przypomnieć, że w odróżnieniu od przepisów proceduralnych, które powinno się na ogół stosować z chwilą ich wejścia w życie, w celu zapewnienia poszanowania zasady pewności prawa i zasady ochrony uzasadnionych oczekiwań materialne przepisy prawa Unii należy interpretować jako dotyczące sytuacji zaistniałych przed ich wejściem w życie jedynie w wypadku, gdy z ich brzmienia, celu lub systematyki jasno wynika, że należy im przypisać taki skutek (wyrok z dnia 22 czerwca 2022 r., Volvo i DAF Trucks, C-267/20, EU:C:2022:494, pkt 31 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 127 Z orzecznictwa Trybunału wynika również, że co do zasady nowy przepis stosuje się od momentu wejścia w życie aktu, który go wprowadza. O ile nie znajduje on zastosowania do sytuacji prawnych powstałych i ostatecznie zakończonych pod rządami dawnej ustawy, o tyle stosuje się go do przyszłych skutków sytuacji powstałej pod rządami dawnego przepisu, jak również do

nowych sytuacji prawnych. Inaczej jest tylko – i to z zastrzeżeniem zasady niedziałania wstecz aktów prawnych – jeżeli wraz z nowym przepisem zostają wydane przepisy szczególne, które określają konkretnie przesłanki jego stosowania *ratione temporis* (wyrok z dnia 22 czerwca 2022 r., Volvo i DAF Trucks, C-267/20, EU:C:2022:494, pkt 32 i przytoczone tam orzecznictwo).

- 128 Co się tyczy spornego rozporządzenia, należy stwierdzić, że jak wynika z pkt 113–118 niniejszego wyroku i jak podkreśliły słusznie instytucje, nie ustanowiło ono nowego cła w odniesieniu do transakcji, których dotyczy art. 2 tego rozporządzenia, lecz spowodowało zastosowanie cel nałożonych mocą rozporządzeń wykonawczych nr 1238/2013 i 1239/2013, przy czym stosowanie tych cel było wyłącznie zawieszane tak długo, jak zobowiązanie podjęte przez Jiangsu Seraphim pozostawało w mocy na podstawie art. 3 ust. 1 rozporządzenia wykonawczego nr 1238/2013 i art. 2 ust. 1 rozporządzenia wykonawczego nr 1239/2013, zgodnie z art. 8 ust. 1 akapit drugi podstawowego rozporządzenia antydumpingowego i art. 13 ust. 1 akapit drugi podstawowego rozporządzenia antysubsydyjnego.
- 129 Artykuł 2 spornego rozporządzenia dotyczy zatem stosowania do przyszłych skutków sytuacji powstałych przed jego wejściem w życie bardziej niż stosowania z mocą wsteczną do sytuacji zaistniałej przed tą datą w rozumieniu orzecznictwa przypomnianego w pkt 126 i 127 niniejszego wyroku.
- 130 Stanowi również naruszenie prawa argument przyjęty przez Sąd w pkt 138 zaskarżonego wyroku, zgodnie z którym z jednej strony art. 8 ust. 10 podstawowego rozporządzenia antydumpingowego i art. 13 ust. 10 podstawowego rozporządzenia antysubsydyjnego, a z drugiej strony art. 10 ust. 5 podstawowego rozporządzenia antydumpingowego i art. 16 ust. 5 podstawowego rozporządzenia antysubsydyjnego sprzeciwiają się uprawnieniu Komisji w zakresie unieważnienia faktur w ramach zobowiązania oraz wymagania w jakoby retroaktywny sposób zapłaty cel od odnośnych transakcji, z uwagi na to, że przepisy te wskazywałyby w sposób wyczerpujący sytuacje, w których te cła mogą być stosowane z mocą wsteczną.
- 131 Wystarczy bowiem, po pierwsze, zauważyć, że środki ustanowione w art. 2 spornego rozporządzenia nie mają mocy wstecznej, jak stwierdzono w pkt 129 niniejszego wyroku.
- 132 Po drugie, w pkt 115–118 niniejszego wyroku stwierdzono, że podstawą takiego uprawnienia może być art. 8 ust. 9 podstawowego rozporządzenia antydumpingowego oraz art. 13 ust. 9 podstawowego rozporządzenia antysubsydyjnego.
- 133 Co się tyczy ponadto art. 3 ust. 2 lit. b) rozporządzenia wykonawczego nr 1238/2013 i art. 2 ust. 2 lit. b) rozporządzenia wykonawczego nr 1239/2013, nie można uznać, iż te rozporządzenia wykonawcze mają moc wsteczną w zakresie, w jakim ustanowiły cła antydumpingowe i cła wyrównawcze w odniesieniu do przywozu dokonanego z naruszeniem odnośnego zobowiązania po ich wejściu w życie oraz przewidywały, poprzez unieważnienie faktur w ramach zobowiązania, pobranie w następstwie tego tych cel *ex nunc* w sytuacji takiego naruszenia i wycofania tego zobowiązania.
- 134 Wynika stąd, że zaskarżony wyrok narusza również prawo w zakresie, w jakim Sąd w szczególności w pkt 132–139 tego wyroku oparł się na mocy wstecznej spornego rozporządzenia lub wyżej wymienionych rozporządzeń wykonawczych celem stwierdzenia, że wola prawodawcy Unii i ogólna systematyka rozporządzeń podstawowych świadczy o tym, iż nie mogą one stanowić podstawy prawnej do przyjęcia środków, o których mowa w art. 2 spornego rozporządzenia.

- 135 Należy wreszcie stwierdzić, jak podkreślił w istocie rzecznik generalny w pkt 100–104 opinii, że wyżej wymienioną wykładnię rozporządzeń podstawowych potwierdza fakt, iż wbrew temu, co uznał Sąd w pkt 151 zaskarżonego wyroku, w braku możliwości pobrania w następstwie wycofania przyjęcia zobowiązania ceł antydumpingowych i ceł wyrównawczych w odniesieniu do całego przywozu dokonanego z naruszeniem tego zobowiązania, takie naruszenie nie wywołałoby dostatecznie poważnych skutków, aby zapewnić poszanowanie i prawidłowe wykonanie przyjętych przez producentów eksportujących zobowiązań, prowadząc zatem do utraty skuteczności systemów ochrony, których wprowadzenie jest celem rozporządzeń podstawowych.
- 136 Z ogółu powyższych uwag wynika, że Sąd naruszył prawo, orzekając, iż rozporządzenia podstawowe nie mogły stanowić wystarczających podstaw prawnych dla przyjęcia art. 2 spornego rozporządzenia.
- 137 W rezultacie należy uwzględnić zarzuty drugi i trzeci odwołania w sprawie C-439/20 P oraz część pierwszą zarzutu drugiego odwołania w sprawie C-441/20 P i w konsekwencji, bez konieczności badania zarzutu czwartego odwołania w sprawie C-439/20 P oraz zarzutu drugiego odwołania w sprawie C-441/20 P, uchylić zaskarżony wyrok.

W przedmiocie skargi przed Sądem

- 138 Zgodnie z art. 61 akapit pierwszy statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, jeżeli Trybunał uchyła orzeczenie Sądu, może on wydać orzeczenie ostateczne w sprawie, jeśli stan postępowania na to pozwala, lub skierować sprawę do ponownego rozpoznania przez Sąd.
- 139 Trybunał uważa, że stan postępowania pozwala na wydanie orzeczenia i że należy orzec w przedmiocie żądania stwierdzenia nieważności spornego rozporządzenia.
- 140 W tym względzie, jak wynika przede wszystkim z odpowiedzi, po pierwsze, na część pierwszą zarzutów pierwszych odwołania podniesionych w dwóch sprawach w pkt 53–72 niniejszego wyroku, a po drugie, na część drugą tych zarzutów pierwszych w pkt 73–88 niniejszego wyroku, należy uznać za dopuszczalne, z powodów przyjętych w istocie przez Sąd, zarówno skargę o stwierdzenie nieważności art. 2 spornego rozporządzenia wniesioną przez Jiangsu Seraphim do Sądu, jak i zarzut niezgodności z prawem, który podniosła skarżąca w pierwszej instancji wobec art. 3 ust. 2 lit. b) rozporządzenia wykonawczego nr 1238/2013 i art. 2 ust. 2 lit. b) rozporządzenia wykonawczego nr 1239/2013.
- 141 Co się tyczy następnie jedyne zarzutu podniesionego przez Jiangsu Seraphim przed Sądem w celu wykazania, że poprzez art. 2 spornego rozporządzenia Komisja naruszyła, po pierwsze, art. 8 i 10 podstawowego rozporządzenia antydumpingowego, a po drugie, art. 13 i 16 podstawowego rozporządzenia antysubsydyjnego, unieważniając faktury w ramach zobowiązania i nakazując pobranie ceł należnych w chwili przyjęcia zgłoszenia o dopuszczenie do swobodnego obrotu dotyczącego przywozu będącego przedmiotem tych faktur, zarzut ten powinien zostać oddalony jako bezzasadny z powodów przedstawionych w pkt 111–135 niniejszego wyroku.
- 142 Wreszcie, Jiangsu Seraphim na podstawie tych przepisów rozporządzeń podstawowych podniosła zarzut niezgodności z prawem w odniesieniu do art. 3 ust. 2 rozporządzenia wykonawczego nr 1238/2013 i art. 2 ust. 2 rozporządzenia wykonawczego nr 1239/2013.

- 143 Jianguo Seraphim twierdzi w istocie, że Rada, działając jako organ wykonawczy, a nie jako prawodawca, nie mogła przekazać Komisji uprawnień do unieważniania faktur w ramach zobowiązania po zwykłym wycofaniu przyjęcia zobowiązania ani nakazać organom celnym pobrania ceł od towarów już dopuszczonych do swobodnego obrotu na obszarze celnym Unii.
- 144 W tym względzie z powodów przedstawionych w pkt 111–136 niniejszego wyroku wynika, że wykładnia ta nie znajduje oparcia w przepisach prawa.
- 145 W szczególności z powodów wskazanych w pkt 114–118 niniejszego wyroku z ogólnej systematyki rozporządzeń podstawowych, w szczególności z art. 8 ust. 1 i 9 podstawowego rozporządzenia antydumpingowego i art. 13 ust. 1 i 9 podstawowego rozporządzenia antysubsydyjnego, wynika, że Rada mogła upoważnić Komisję do ustanowienia, iż w następstwie wycofania przyjętego przez nią zobowiązania i unieważnienia odpowiednich faktur dług celny powinien powstać w chwili przyjęcia zgłoszenia o dopuszczenie do swobodnego obrotu.
- 146 Ponadto, jak wynika z powodów przedstawionych w pkt 120–124 niniejszego wyroku, uprawnienie Rady do przyjęcia przepisów będących przedmiotem zarzutu niezgodności z prawem jest objęte zakresem uprawnień do ustanowienia w rozporządzeniu nakładającym cła antydumpingowe lub wyrównawcze „innych kryteriów” dotyczących pobierania tych ceł, jak stanowią art. 14 ust. 1 podstawowego rozporządzenia antydumpingowego i art. 24 ust. 1 podstawowego rozporządzenia antysubsydyjnego.
- 147 W świetle powyższego zarzut niezgodności z prawem podniesiony przez Jianguo Seraphim należy oddalić jako bezzasadny.
- 148 Zważywszy, że ani jedyny zarzut skargi wniesionej przez Jianguo Seraphim do Sądu ani zarzut niezgodności z prawem podniesiony w tej skardze nie są zasadne, skargę tę należy oddalić.

W przedmiocie kosztów

- 149 Zgodnie z art. 184 § 2 regulaminu postępowania, jeżeli odwołanie jest zasadne i Trybunał wydaje orzeczenie kończące postępowanie w sprawie, rozstrzyga on również o kosztach.
- 150 Zgodnie z art. 138 § 1 tego regulaminu, mającym zastosowanie do postępowania odwoławczego na podstawie art. 184 § 1 regulaminu, kosztami zostaje obciążona, na żądanie strony przeciwnej, strona przegrywająca sprawę.
- 151 Ponieważ Jianguo Seraphim przegrała sprawę, należy obciążyć ją – zgodnie z żądaniem instytucji – kosztami postępowania poniesionymi przez nie zarówno w pierwszej instancji, jak i w ramach postępowania odwoławczego.

Z powyższych względów Trybunał (czwarta izba) orzeka, co następuje:

- 1) **Wyrok Sądu Unii Europejskiej z dnia 8 lipca 2020 r., Jianguo Seraphim Solar System/Komisja (T-110/17, EU:T:2020:315), zostaje uchylony.**
- 2) **Skarga o stwierdzenie nieważności wniesiona do Sądu Unii Europejskiej przez Jianguo Seraphim Solar System Co. Ltd zostaje oddalona.**

3) Jiangsu Seraphim Solar System Co. Ltd zostaje obciążona kosztami postępowania poniesionymi przez Komisję Europejską i Radę Unii Europejskiej w pierwszej instancji oraz w postępowaniu odwoławczym.

Podpisy